

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν εὐραν ἡμῶν ὠφελείας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΝΑΡΟΜΗ ΠΡΟΔΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμ. 75. Ἐξάμηνος δρ. 40. Τρίμηνος δρ. 22.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλίου γράσια διατρί. 50.—
Ἀμερικῆς δολάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗΝ Τῶ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐλοῦ ἡμέρας μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριμισίου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 3 Ἀπριλίου 1926

Ἔτος 48ον — Ἀριθ. 18

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ (Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Πάλι λοιπὸν ἔπρεπε νὰ ἐνεργήσῃ μόνος του καὶ ἀμέσως. Στὴν ἀρχὴ σκέφθηκε νὰ πάῃ νὰ πάρῃ τὸ περιβόητο πιστόλι του καὶ νὰ ὀρμήσῃ μέσα στὸ δωμάτιο. Μὰ πάλι συλλογίστηκε ὅτι οἱ κλέφτες εὐκολὰ θὰ τὸν ἔκταναν καλὰ καὶ θάπαιρναν τὸ λάφυρό τους. Μὰ καθὼς ἦταν ἔτοιμος νὰ μῇ μέσα, τὸ μᾶτι του ἔτεσε πάνω εἰς τὸν ἡλεκτρικὸ διακόπτη καὶ τότε τοῦ ἦρθε μιὰ ξαφνικὴ ἐμπνευση. Θυμήθηκε ὅτι, πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες, ὁ κ. Καρινὺ εἶχε κάμει μερικὰ πειράματα μετὰ τὸ μηχανήμα κι' ὅτι τὰ ἡλεκτρικὰ του σύρματα εἶχαν μείνει ἀπὸ τότε ἐνωμένα μετὰ τὴν πρίζα τῆς κάμαράς του. Ὅστε, δὲν εἶχε παρὰ νὰ γυρίσῃ τὸ διακόπτη γιὰ νὰ μεταδώσῃ τὸ ρεῦμα στὸ μηχανήμα.

Τότε καὶ ἰδὼν. Καὶ τότε ἀκολούθησ' ἓνα παράδοξο ἀποτέλεσμα πού ὅμως ὁ Φραγκίσκος τότε προβλέπει: Μιὰ δυνατὴ πράσινη λάμψη πετάχτηκε ἀπὸ τὴ συσκευή, ὅπως γινόνταν σὲ βλατὰ πειράματα, καὶ τύφλωσε τοὺς ληστὲς πού κρατοῦσαν κινδύος στὰ χέρια τοὺς τὸ κουτί. Ἐνόμισαν ὅτι εἶχε γίνει καμμιὰ ἐκρηξὴ ἢ ὅτι ἦταν καμμιὰ θεῖα ἐπέμβαση, — ποῖος ἔβρει; δὲν ἦταν κι' ἡ γιορτὴ τοῦ παντοδύναμου Δράκοντά τους; — καὶ, τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο τους, ἄφισαν πάλι τὸ κουτί στὸ τραπέζι κι' ἔφυγαν ὅλοι, τρέχοντας καὶ ξεφωνίζοντας ἀπὸ τὴν τρομὰ τους.

Ἡ νίκη ἦταν τέλεια. Ὅταν μῇκε στὴν κάμαρα, ὁ Φραγκίσκος τὴ βρῆκε ἀδειανή. Ἀπὸ τὰ νοιχτὰ παράθυρο εἶδε τοὺς τέσσερες νὰ φεύγουν, καὶ μαζὶ τοὺς καὶ τὸν πέμπτο πού δὲ

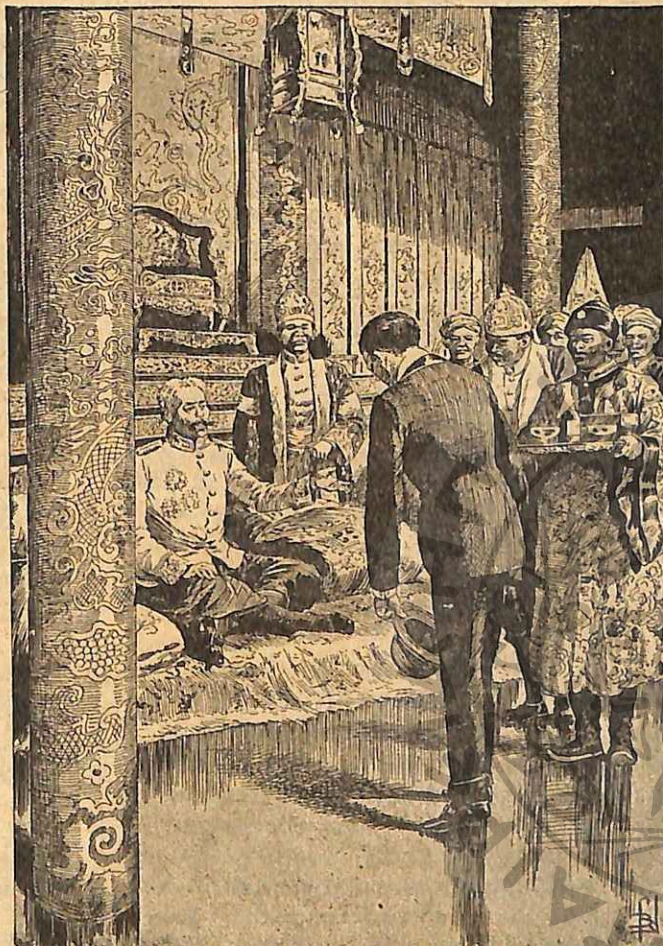
φοροῦσε μάσκα, μὰ πού ἔκρυβε τὸ πὸ σπό τοῦ μετὰ τὸ μανίκι του. Ὅτιόσο, ὁ Φραγκίσκος γινώρισε τὴν καμπούρα καὶ τὴ φελάκρα τοῦ Τροῦ — Τίεν.

Ὅταν γύρισε κοντὰ στὴ Λούση, ἐκείνη τοῦ ἀμειπάρηνα:

— Μὰ τί ἔγινες; Μισὴ ὥρα σὲ περιμένω. Τώρα πιά ἡ πομπὴ πέρασε. Οὐτε φωτογραφία οὐτε τίποτα. Ὁρατὰ τὰ κατὰφερεις!

Ὁ φίλος μας, δίχως νὰ προσπαθῇ νὰ δικαιολογηθῇ, μετὰ ψυχραιμίαν ἀνώτερη ἀπὸ τὴν ἡλικίαν του, εἶπε στὴ Λούση.

— Μὴ σὲ νοιάζει γιὰ τίς φωτογραφίες, Λούση Πήρα μιὰ πού ἀξίζει, εἰς πῆς.

— Ἀδύνατο! καὶ πῶς δὲν ἦρθες νὰ τὴν πάρουμε μαζύ;

— Γιατὶ ἀπάνω βρῆκα τὴν εὐκαιρίαν. Μὰ σὲ βεδιώνω ὅτι εἶναι ὑπέροχη αὐτὴ ἡ φωτογραφία καὶ πὺ ἐνδιαφέρουσα ἀπὸ κάθε ἄλλη.

— Καὶ πότε θὰ κάνῃς τὴν ἐμφάνισή;

— Σὲ λίγο θὰ τὴ δείξουμε καὶ τοῦ μπαμπᾶ σου καὶ νὰ ἰδῇς πὺ θὰ ἐνδιαφερθῇ πολὺ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ὁ Βασιλεὺς Σιδετοδάδ

«Ὁ ἀνώτερος διοικητὴς πρὸς τὸν διοικητὴ τοῦ Σαῖγκόν:

«Παρακαλῶ νὰ εἰδοποιήσετε τὸν μηχανικὸ κ. Καρινὺ ὅτι ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς τοῦ Κάμποτζ θὰ τὸν δεχθῇ σὲ ἰδιαίτερη ἀκράση τὴν Τρίτην, 29 Δεκεμβρίου, στίς «ἔξη».

Τὸ ἔγγραφο αὐτὸ ἔφτασε στὴ μικρὴ πόλιν Χιδίσκο, ὅκτῳ μέρες μετὰ τὴν περίφημην γιορτὴν τοῦ Δράκοντα. Καθόνταν ἀκόμη στὸ τραπέζι, ὅταν ὁ ἀγγελιαφόρος στρατιώτης ἔφερε τὸν κίτρινο φάκελο μετὰ τὴ σφραγίδα τοῦ κυβερνεῖου. Ὁ μηχανικὸς τὸν ἀνοίξε μετὰ τὴν ἀδιαφορίαν πὺ εἶδει τὴν τελευταίαν α' ὅλες του τίς ἀσχολίες. Ὅτιόσο, μόλις τὸ διάβασε, χαμογέλασε κι' εἶπε στὰ παιδιὰ:

— Θὰ θέλατε νὰ φύγουμε σὲ δυὸ μέρες γιὰ τὸ Κάμποτζ;

— Θὰ ἡμεῖς ἐνθουσιασμένη!

εἶπε ἡ Λούση.

— Καὶ γὼ τὸ ἴδιο, εἶπε κι' ὁ Φραγκίσκος.

Ὁ μηχανικὸς τότε τοὺς εἶδει τὸ ἔγγραφο καὶ τοὺς ἐξήγησε ὅτι, ἀπὸ τότε πὺ εἶχαν ἔλθει στὴν Ἰδοκίνα, εἶχε ζητήσῃ τὴν ἀδείαν νὰ ἐξερευνησῇ τὴν περιοχὴν τοῦ Ἀγκὸρ καὶ τοῦ Κάμποτζ. Ἡ πρόσκλησις αὐτὴ ἦταν ἀπάντησις στὴν αἴτησίν του.

Ὅταν ἔμεις ἦθε ἡ μέρα πὺ

«Μὲ ἀπειρὴ εὐγένεια ὁ γέρος βασιλεὺς...» (Σελ. 142, στ. β'). ἔπρεπε ν' ἀποφασιστῇ αὐτὸ τὸ

ταξίδι, ο μηχανικός έγινε και πάλι διασταχτικός. Έλεγε πως είχε δουλειές και δε μπορούσε να φύγει. Τα δυο παιδιά άρχισαν να λυπούνται και μάλιστα ο Φραγκίσκος με θλίψη του έβλεπε ότι ο χαρακτήρας του προστάτη του άλλαζε ολοένα και περισσότερο.

Φαντασθήτε όμως τη χαρά τους, όταν την άλλη μέρα, ο κ. Καρινό τους είπε:

— Δουπόν, έτοιμαστήτε: αύριο φεύγουμε για το Κάμποτζ.

Η Λούση χτύπησε παλαμάκια. Ο Φραγκίσκος όμως δεν μπόρεσε να κρατήσει μια έρώτηση:

— Κι' ο κ. Άλδέρτος, θάρθει κι' αυτός;

— Όχι, αποκρίθηκε ο μηχανικός, ο Κού-Σύ μένει στο Σαγκόν.

— Θαυμάσια! ψιθύρισε από μέσα του ο Φραγκίσκος.

Όσο κι' αν φαίνεται ρομαντικό και αξιοπερίεργο ένα ταξίδι από το Σαγκόν στο Κάμποτζ, πρέπει ωστόσο να φανερώνουμε ότι είναι κάτι απλούστατο: Από το Σαγκόν παίρνει κανείς το αυτοκίνητο και σε τέσσερες ώρες βρίσκεται στις όχθες του Μεκόν. Έκει μπαίνει στο βαποράκι του ποταμού και σε πέντε ώρες φτάνει στο Πνύμ-Πέν. Η πρώτη διαδρομή γίνεται ανάμεσα σε δένδροφυτες. Η δεύτερη ανάμεσα σε βамδοκιές.

Οι φίλοι μας έφτασαν κατά τις τρεις τ' απόγεμα στο Πνύμ-Πέν, την πρωτεύουσα του Κάμποτζ. Η πόλη αυτή έκανε πολύ καλή εντύπωση στο Φραγκίσκο και στη Λούση. Είναι καινούργια, καθαρία και γεμάτη κήπους και δέντρα.

Ο κ. Καρινό πήγε άμέσως στο παλάτι και έδειξε την πρόσκλησή του. Όταν γύρισε, ανάγγειλε στα παιδιά ότι είχε πιτύχει την άδεια να τα πάρει μαζί του στην άκρόαση. Φαντασθήτε τη χαρά τους! Η Λούση έβαλε τω-ραιότερο φόρεμά της από άσπρη μουσελίνα κι' ο κ. Καρινό έβαλε σμόκιν, σύμφωνα με την έθιμοτυπία.

Το παλάτι είναι χτισμένο στο νότιο μέρος της πόλης. Τα κτίρια που το αποτελούν είναι βαμμένα με πολύ χτυπητά χρώματα, κόκκινο, κίτρινο, πράσινο, που καθώς τα χτυπά ο ήλιος, θαμπώνουν τα μάτια των Ευρωπαίων, που δεν είναι συνηθισμένοι.

Ένας αξιωματικός του παλατιού με κίτρινο χιτώριο και κόκκινο σκούφο, δέη' ησε τον κ. Καρινό και τα παιδιά, ανάμεσα από τους κήπους, στο κεντρικό κτίριο, που τις στέγες του τις βαστούν φτερωτοί δράκοντες. Οι στόλοι που στηρίζουν τις στέγες είναι στολισμένοι με το ιερό φίδι που τυλίγεται τριγύρω τους. Παντού άφθονο χρυσάφι, παντού πολυτελεία και χτυπητά χρώματα. Ο θρόνος, σκαλισμένος σε

ξύλο, βρίσκεται πάνω σ' έξη σκαλιά κι' από πάνω του είναι έννιά άσπρα παρασόλια.

Εαφνικά ακούγονται ήχοι μουσικής. Έστερα από λίγα λεπτά, ο μηχανικός και τα παιδιά είδαν το γέρο βασιλιά να μπαίνει με λευκή ευρωπαϊκή στολή και μ' ένα τεράστιο τσιγάρο στο στόμα. Εί'ν ένας πολύ θμορφος γέρος, που βασιλεύει καλά, μ' έλο που είναι ογδόντα δυό χρονών.

Ο βασιλιάς δεν ανέβηκε στο θρόνο του, καθώς περίμεναν τα παιδιά, μα πήγε και κάθισε σ' ένα ντιβάνι με πολλά μαξιλάρια, που βρισκόταν μπροστά από το θρόνο.

Ο μηχανικός υποκλίθηκε βαθιά και περίμενε. Ο Σιστοβάθ έκαμε νόημα κι' ένας υπηρέτης έφερε ένα δίσκο με σαμπάνια και τσιγάρα. Με άπειρη ευγένεια, ο γέρος βασιλιάς προσέφερε στον κ. Καρινό ένα ποτήρι γαλλικό κρασί και, αφού εξέφρασε το θαυμασμό του και την ευγνωμοσύνη του προς το γαλλικό έθνος, ρώτησε τον έπισκέπτη του σε τι μπορούσε να του χρησιμεύσει.

Του είπαν δώσει ένα σημείωμα και τούριχνε κάθε τόσο από μικ' ματιά. Έξερσε λοιπόν ποιός ήταν ο έπισκέπτης του. Αφού άκουσε τα αίτήματα του μηχανικού, πάντα με τη βοήθεια του διερμηνέα, γύρισε σ' ένα από τους υπαλλήλους του και είπε:

— Θα δώσετε στο γάλλο μηχανικό όλες τις οδηγίες που του χρειάζονται. Αν θέλει, του δίνετε και μια συνοδεία.

Κι' η άκρόαση τελείωσε. Ο μηχανικός ευχαρίστησε το βασιλιά και βγήκε μαζί με τα παιδιά, ένθουσιασμένος από την υποδοχή και τις υποσχέσεις του. — Παιδιά, είπε χαρούμενα, αύριο φεύγουμε για το Άγκόρ, όπου θα ιδήτε αξιόλογα μνημεία, κι' έστερα θα πάμε να εξετάσουμε τα μεταλλεία.

Και γυρίζοντας στο Φραγκίσκο, προσέθεσε:

— Έτσι θα πάψεις να γκρινιάζεις, μικρέ μου συνέταιρε. Θα πάω μαζί μου και το μηχανήμα. Θα μάς χρησιμεύσει για να εξετάσουμε το βάθος των μεταλλευτικών στρωμάτων και να ανακαλύψουμε, τι μάς χρειάζεται.

— Θαυμάσια! φώναξε ο Φραγκίσκος. Έκει θα μας μακρύνει κι' από τους έχθρους μας.

— Έτσι φαντάζομαι κι' εγώ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε'.

Η όπνλια των Λευκών.

Προς το Άγκόρ! Αυτή τη φορά είναι μια άληθινή αποικιακή έκστρατεια. Το παραπάνω συνοδεύεται από καμιά είκοσαριτά ιθαγενείς άχθοφρους, που τους προσέφερε στο μηχανικό ο βασιλιάς Σιστοβάθ, και που τους διοικεί ένας μεγαλόσωμος σιωπηλός άντρας. Φορεί χακή στολή σαν έγγλέζος αξιω-

ματικός κι' η προφορά του είναι γερμανική. Το πρόσωπο αυτό θα ήταν πολύ αντιπαθητικό, αν δεν είχε συστήσει κι' αυτό ο βασιλιάς. Γιαυτό δε μπορούσε παρά να θεωρηθεί φίλος και του-χον άφρσει έλη τη φροντίδα για την πορεία.

Άλλωστε έκτελούσε θαυμάσια τα καθήκοντά του, έδινε διαταγές στους ιθαγενείς κι' αυτοί τον υπάκουαν με φόβο, μα όχι με προθυμία. Ο παρά-ξενος αυτός άρχηγός με τα έγγλέζικα ρούχα και το γερμανικό παρουσιαστικό άκουγε στο όνομα ταγματάρχης Πλάου. Τι γύρευε ο ταγματάρχης αυτός στην αυλή του βασιλιά Σιστοβάθ και ποιά ήταν άραγε η άληθινή έννοιά του; Αυτό προσπαθούσε να μάθει απ' την αρχή του ταξιδιού ο κ. Καρινό, μα γρήγορα είδε ότι ο αξιωματικός δεν είχε πολλά λόγια. Απαντούσε ξερά-ξερά κι' απότομα στις έρωτήσεις του και το έκοβε έλο το θάρρος να εξακο-λουθήσει. Φαινόταν σά να έκτελούσε μια διαταγή που δεν τον ευχαριστούσε.

Ο μηχανικός δεν έδινε και πολλή προσοχή στους τρόπους του άρχηγού της συνοδείας κι' είπε στα παιδιά: — Μόνο είκοσιτέσσερες ώρες θα υποφέρουμε την παρουσία του. Όταν φτάσουμε στο Κομπόν-Σνάν, θα μάς παραδώσει στο διοικητή και θα τον ξεφορτωθούμε. Μου κάθεται στο στομάχι! — Και μένα το ίδιο! είπε ο Φραγκίσκος.

Στο Κομπόν-Σνάν άφισαν ταυτόχι-νητα και μπήκαν σε βάρκες για να περάσουν μια λίμνη. (Ακολουθεί)

ΑΝΟΙΞΗ ΣΤΟΝ ΊΚΗΠΟ

Απόψε να κελαιδῶ δλονυγίς τ' αἰθόνη καὶ πῆγε νὰ ξεκουρασθῇ ἑστέ μὲς στὴ φωλιά. Μὰ ξάφνου ὁ κορυδαλός, μέσα στὴ σιγαλιά, ἔνα τραγοῦδι ἀρνιᾶ πού τὰ πουλιὰ λιγώνει.

Στοῦ εὐκάλυπτου τὴν κορυφὴ ἡ οὐίχλη δὲ θαμπώνει. Τρελλὰ σπουργίτια παίζουνε μέσα στὴν πασχαλιά. Κ' οἱ ἀχτίδες τοῦ ἡλίου σὰν ξανθὴς νεράιδας τὰ μαλλιά, τὸν κάθε γεροτζίτζικα κάνουν νὰ ξιτανειώγῃ.

Γλυστεροῦνε τὰ χρυσόψαρα στὴς λίμνης τὰ νερά. Καὶ τὰ παιδάκια πεταχτά, μὲ γέλια καὶ χαρά, τρέχουνε μὲ ἑσφωνητὰ στὴ σμαραγδένια χλόη.

Στὸ ἴδιο παγκάκι κάθονται ὁ πλούσιος κι' ὁ φτωχός. — Πόσο μ' ἀρέσουν τὰ δνεῖρα πού κάνω μοναχός, σὲ μίαν ἄλλαν ταπεινὴ ὅπου ἀνθίζει ἡ ἀλόη!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΙΔΙΡΟΓΛΟΥΣ

Ο ΒΑΘΜΟΣ

Νομίζω ότι το σχολείο της δεσποινίδας Ζανσέν είναι το καλύτερο παρθεναγωγείο του κόσμου. Όλες οι μαθήτριες της δεσποινίδας Ζανσέν είναι φρόνιμες κι' επιμελείς και είναι μια χαρά να παρατηρή κανείς τ' άκίνητα προσεχτικά σωματάκια τους. Θάλεγε πώς είναι μικρές άψυχες μοτιλλίες, όπου η δεσποινίδα Ζανσέν πιάνει και χύνει τη σοφία.

Η δεσποινίδα Ζανσέν κάθεται όλόγιστα στην άψηλη έδρα της. Είναι σοβαρή και γλυκεία. Τα στρωτά μαλλιά της κ' η μαύρη πελερίνα της έμπνέουν συμπάθεια.

Η δεσποινίδα Ζανσέν είναι σοφή και μαθαίνει στις μαθήτριάς της άριθμητική. Δέει στη Ρόζα:

— Ρόζα, αν από τα δώδεκα, βγάλω τέσσερα, πόσα μου μένουν;

— Τέσσερα! απαντά η Ρόζα.

Η δεσποινίδα Ζανσέν δεν μένει ικανοποιημένη απ' αυτή την απάντηση:

— Σύ, Έμμελίνα, αν από τα δώδεκα, βγάλω τέσσερα, πόσα μου μένουν;

— Όχτώ! απαντά η Έμμελίνα.

Κι' η Ρόζα βυθίζεται σε βαθιές σκέψεις. Το παραδέχεται τώρα ότι μένουν όχτώ στη δεσποινίδα Ζανσέν, μα δεν μπορεί να ξέρη αν αυτά τα όχτώ είναι όχτώ καπέλλα, η όχτώ μαντήλια η, ποιός ξέρει, όχτώ μήλα η όχτώ πέννες. Από πολύν καιρό την βασανίζει αυτή η άμφιβολία. Όταν της λέν έξη φορές έξη κάνουν τριαντάξη, δεν ξέρει αν αυτά τα τριαντάξη είναι τριαντάξη καρέκλες η τριαντάξη καρύδια. Και δεν καταλαβαίνει γρύ από άριθμητική.

Στην Έρεά Έστορία όμως είναι σοφή. Καμιά άλλη μαθήτριά της δεσποινίδας Ζανσέν δεν μπορεί να περιγράψη τον Έπίγειο Παράδεισο και την Κιβωτό του Νώε όπως η Ρόζα. Η Ρόζα ξέρει όλα τα άνητα του Παραδείσου και όλα τα ζώα της Κιβωτού. Ξέρει ακόμα τόσους μύθους, όσους κι' η δεσποινίδα Ζανσέν. Ξέρει όλα τα λόγια του Κόρακα και της Άλεποδς, του Γαδάρου και του Σκύλου, του Πετεινού και της Κότας. Δεν άπορεί όταν άκούει ότι τα ζώα άλλοτε μιλούσαν. Θάπορευε μάλιστα αν της έλεγαν πώς δεν μιλούν. Έχει πεποθήση ότι νοιώθει τη γλώσσα του σκύλου της του Τόμ και του καναρινιού της του Ζίπ. Κι' έχει δίκιο: τα ζώα πάντοτε μιλούσαν και μιλούν ακόμη. Μά μιλούν μονάχα σ' όσους τ' αγαπούν. Η Ρόζα τ' αγαπά κι' εκείνα την αγαπούν. Γι' αυτό και νοιώθει τη γλώσσα τους. Άμα δεν αγαπάς, δε μπορείς να νοιώσης.

Σήμερα, η Ρόζα είπε το μάθημά της νεράκι. Πήρε καλό βαθμό. Κι' η Έμ-

μελίνα πήρε καλό βαθμό γιατί είπε καλά Άριθμητική.

Όταν σόλασαν, η Ρόζα είπε στη μαμμά της ότι πήρε καλό βαθμό. Και ρώτησε:

— Ένας καλός βαθμός, τί χρησιμεύει, μαμμάκα;

— Ένας καλός βαθμός δε χρησιμεύει σε τίποτα, απάντησε η μαμμά της Ρόζας. Και γι' αυτό ακριβώς πρέπει νάσαι περήφανη που τον πήρες. Θα μάθεις μια μέρα ότι οι πιο πολύτιμες άμοιρές είναι εκείνες που δίνουν τιμή δίχως κέρδος.

(Anatole France)

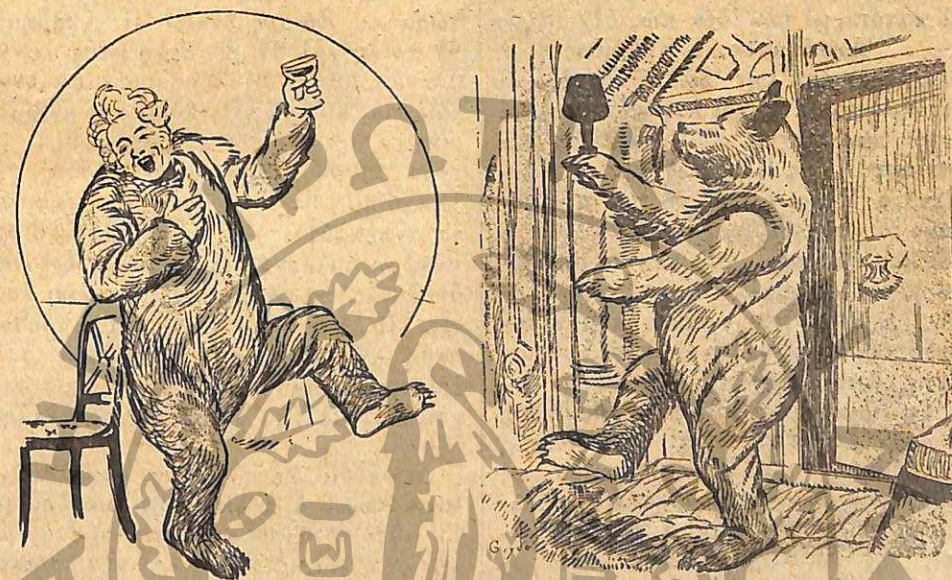
MIX. A. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΗ'.

Κανένας και τίποτα δεν διακόπτει αυτό το τομπούσι. Ο μικρός Φξ-Φξ κοιμάται. Έίχε πλαγιάσει από νωρίς κι' η φασαρία δεν τον ξύπνισε γιατί είχε τον ύπνο βαρύ. Οι δεσποινίδες Παγιασάνου κι' ο Φακίς εξακολουθούν να μένουν κλεισμένοι στο άπόμερο γραφείο. Από κει προσπαθούν να καταλάβουν τι κάνει η Άρκούδα. Κι' όσο άκουνε διάφορους κρότους, συμπεραίνουν πως είναι ακόμα στο σπίτι και το άλευρογυρίζει. Πού να ξεμυτίση κανένας! Άνερόκλητος λοιπόν ο σιδερ Πίπης τρώει και πίνει. Έφαγε πέντε κομμάτια πήτα, δυό πιάτα ρυζόγαλο και δυό φραντζόλες. Και τρώγοντας, άδειασε σιγά-σιγά όλακερη τη μοτιίλια με το κοκκινέλι

Άλλά το κοκκινέλι είναι κρασί δυνατό. Κι' ο σιδερ Πίπης, ξεχεται στο κέφι και σηκώνεται μ' ένα ποτήρι στο χέρι και χοροπηδά τραγουδώντας:

Πουλάκι έξνο
Ξενιτεμένο
Κυνηγημένο
Πού νὰ σταθώ ; ...

Αυτό το τραγοῦδι θυμήθηκε που τόλεγε στα νιάτα του. Κι' όποτε, αφού κουράστηκε να χορεύη, ξαναφόρεσε τη μάσκα του και τα γάντια του, ξανάγεινε τέλεια άρκούδα, πήρε το κρεί, βρήκε την ξώπορτα και βγήκε στο δρόμο.

Στο κέφι ακόμα, πήγαινε τρικλίζοντας και τραγουδώντας. Οι δρόμοι ήταν έρημοι. Είδεμῃ πόσο θά παραξενευόνταν οι άνθρωποι αν έβλεπαν μιάν Άρκούδα να περπατῇ όρθῃ και να ξεφωνίζει τραγουδιστά πώς είναι πουλάκι έξνο ξενιτεμένο ! ...

Μά που πήγαινε τώρα ο μασκαρεμένος και μισομεθυμένος σιδερ Πίπης ; (Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΑΚΑΔΗΜΙΑ

*Αγαπητοί μου,

ΑΝΟΙΕΕ τελος πάντων κι' ή 'Ακαδημία, τωραιότερο και τὸ πολυτελέστερο ἀπὸ τὰ νέα μνημεία τῶν 'Αθηνῶν.—Μὰ ἦταν κλειστή; θάπορῆσουν ὅσοι, περνώντας, εἶδαν πάντα τὴν πόρτα τῆς διάπλα-
τη κι' ἀνθρώπους νὰ μπαίνουν.—'Οχι, καθαυτὸ κλειστὴ δὲν ἦταν. 'Απὸ χρόνια ἐστίαζε τὸ Νομισματολογικὸ Μουσείον, τὸ 'Αρχαῖον τοῦ Κράτους, τὴν 'Επιτροπὴ τοῦ 'Ιστορικοῦ Λεξικοῦ κι' αἰθουσά της, τελευταία, χρησιμοποιό-
ταν γιὰ καλλιτεχνικὰ ἐκθέσεις καὶ διαλέξεις... περὶ πνευματισμοῦ. Δη-
λαδή μόνο 'Ακαδημία δὲν ἦταν! 'Αλλ' ἀπὸ προχθὲς εἶναι. Τὸ σῶμα τῶν 'Α-
θανάτων ἰδρύθηκε καὶ τὴν 25 Μαρ-
τίου, μὲ μεγάλη ἐπισημότητα, ἔγειναν τὰ ἐγκαίνια.

Ὅστε λύθηκε κι' αὐτὸ τὸ ζήτημα ποὺ σαρανταπέντε δλάκερα χρόνια, ἀπὸ τότε δηλαδή ποὺ τελείωσε τὸ κτί-
ριο, — ἔμενε ἄλυτο. Κι' ἐφ' ἑμὲ 'Ελ-
ληνικὴ 'Ακαδημία μποροῦσε νὰ εἶχε ἰδρυθεῖ μιὰ χαρὰ καὶ πρὶν τελειώσει αὐτὸ καὶ νὰ στεγασθῇ προσωρινὰ
ὁπουδήποτε, ἐδίσταζαν νὰ τὴν ἰδρῶσουν καὶ κατόπι, μὲ τὴν ἰδέα πὺς δὲν ὑπῆρ-
χαν... 'Ακαδημαῖκοι! Κι' ὅμως ποτὲ δὲν εἰσιψαν ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα οἱ ἐξοχοὶ
ἐπιστήμονες, οἱ ἐξοχοὶ λογοτέχνες κι' οἱ ἐξοχοὶ καλλιτέχνες ποὺ ἦταν ἀξιοὶ νὰ
ποτελέσουν ἕνα Πανακαδῆμιο, ἕνα 'Ιν-
στιτούτο. Μόνο ἡ ἐκλογὴ τῶν πρώτων ἦταν τὸ «ἀκανθώδες ζήτημα» καὶ ὁ
«γόρδιος δεσμός», ποὺ ἔκανε τὴν Κυ-
βερνήσει νὰ νανθάλλουν καὶ νὰ νανθά-
λουν. 'Ε, αὐτὸν τὸν «γόρδιον δεσμό» τὸν
ἔκοψε τώρα ὁ κ. Πάγκαλος μὲ τὸ σπα-
θί του. Καὶ κατὰ τίς ὑποδείξεις τοῦ
κ. 'Υπουργοῦ τῆς Παιδείας, — ποὺ αὐτὴ
τὴ φορὰ ἔτυχε νὰ εἶναι ἕνας εἰδικός,
ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ
δισυθνητὴς τοῦ 'Αστεροσκοπεῖου κ. Δ.
Αἰγινήτης, — διόρισε 38 ἀπὸ τοὺς ἀρι-
στεῖς τῆς 'Επιστήμης, τῶν Γραμμάτων
καὶ τῶν Τεχνῶν, γιὰ νὰ ποτελέσουν
τὸν πυρῆνα.

Αὐτοὶ σιγὰ-σιγὰ θὰ ἐκλέξουν καὶ
τοὺς ἄλλους. Γιατί 60 τακτικὰ μέλη
θὰ ἔχῃ ἡ 'Ακαδημία μας, χωρισμένη
σὲ τρία τμήματα ἢ τάξεις: τὴν Τάξιν
τῶν Θετικῶν 'Επιστημῶν (Φυσικῇ, Χη-
μείᾳ, 'Ιατρικῇ κτλ.) τὴν Τάξιν τῶν
Γραμμάτων καὶ τῶν Τεχνῶν, (Φιλολο-
γία, 'Ιστορία, 'Αρχαιολογία, Λογοτε-
χνία, Ζωγραφικὴ κτλ.) καὶ τὴν Τάξιν
τῶν 'Ηθικοπολιτικῶν 'Επιστημῶν (Θεο-
λογία, Φιλοσοφία, Νομικὴ κτλ.). Καὶ
ἐκτὸς ἀπὸ τὰ 60 αὐτὰ τακτικὰ μέλη,

θὰ ἔχῃ καὶ πολλὰ ἄλλα, πρόσεδρα, ἀν-
τεπιστάλλοντα, ἐπίτιμα. 'Ιδιαίτερον στελῇ
οἱ 'Ακαδημαῖκοι δὲν θὰ ἔχουν ὅπως ἄλ-
λοῦ· μόνο ἕνα σῆμα θὰ φέρουν πάντα
στὴν κουμπότρυπα: χρυσοὺ κεφαλάκι
'Αθηνῶν μέσα σὲ στρογγυλὸ κλαδί
ἐλιάς· καὶ τὸ ἴδιο, μεγαλύτερο, θὰ τὸ
κρεμοῦν στὸ στήθος μὲ μενεξελιὰ κορ-
δέλλα, στὶς ἐπίσημες ἐμφανίσεις τῶν.

Κι' ὁ σκοπὸς τῆς 'Ακαδημίας; θὰ
ρωτήσετε τώρα.—Εἶναι διπλός. 'Απὸ
τὴ μιὰ μεριά, νὰ τιμᾷ, νὰ τιμᾷ τοὺς
κορυφαίους τῶν 'Επιστημῶν, τῶν Γραμ-
μάτων καὶ τῶν Τεχνῶν, ἀνυψώνοντας
τοὺς στὸ «ὑπατον ἀκαδημαϊκὸν ἀξίωμα»
μὲ τὸν καθιερωμένον πῶς τίτλον τοῦ «ἀθα-
νάτου»· κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη, — τὸ κυριό-
τερον βέβαιον, — νὰ προάγῃ μὲ τὴν ἐργασία
της, μιὰ εἰδικὴ ἀκαδημαϊκὴ ἐργασία,
αὐτὲς τὴς 'Επιστήμης, αὐτὰ τὰ Γράμ-
ματα, αὐτὲς τὴς Τέχνες. Καὶ πρώτα-
πρώτα, ἡ 'Ακαδημία στὸ ἐξῆς θὰ συν-
τάσσῃ καὶ θὰ ἐκδίδῃ τὰ Λεξικά τῆς 'Ελ-
ληνικῆς Γλώσσας, τῆς Γραμματικῆς καὶ
τὸ Συνακτικὸ. 'Η 'Ακαδημία θὰ κἀνῃ
τὴς ἐκδόσεις τῶν μεγάλων 'Ελληνικῶν συγ-
γραφέων, ἀρχαίων καὶ νέων. 'Η 'Ακα-
δημία θὰ μαζεύῃ καὶ θὰ ἐκδίδῃ τὸ
λαογραφικὸ ὄλκον, — τὰ πολύτιμα «λαϊ-
κά» ποὺ σὰς ἔλεγα τὴν ἄλλη φορὰ —
'Η 'Ακαδημία θὰ πονέμῃ τὸ 'Εθνικὸ
'Αρσενεῖον τῶν Γραμμάτων, Τεχνῶν κι'
'Επιστημῶν, (γιατί θὰ τὸ παίρνουν
τώρα κι' 'Επιστήμονες.) 'Η 'Ακαδημία
θὰ κρίνῃ καὶ θὰ βροθεύῃ κάθε λογῆς
Διαγωνισμούς. 'Η 'Ακαδημία θὰ λύνῃ
τὰ ἐκπαιδευτικὰ καὶ ἄλλα τῆς πνευμα-
τικῆς ζωῆς τοῦ τόπου ζητήματα, ποὺ
τόσχα παρουσιάζονται καθεμερὰ. 'Η
'Ακαδημία θὰ κρίνῃ τὴς ἐφευρέσεις καὶ
τὴς ἀνακαλύψεις. 'Η 'Ακαδημία θὰ διορ-
γανῶνῃ συλλογὰς, ἀποστολὰς. ἔρευνες,
ὁποδοχὰς καὶ πνευματικὰς ἐν γένει ἐφορ-
τὰς. 'Η 'Ακαδημία τέλος θὰ ἀντιπροσω-
πεύῃ τὴν Πνευματικὴν 'Ελλάδα στὸν
ἐπίλοιπον κόσμον καὶ θὰ βρίσκεται σ' ἐπι-
κοινωνία μὲ τὴς 'Ακαδημίας τῶν ἄλλων
'Εθνῶν.

Δὲν εἶναι λοιπὸν ἕνας μέγας κι'
ἐθνικώτατος ὁ σκοπὸς τῆς 'Ακαδημίας;
Γι' αὐτὸ τὴν ἰδρυσε τώρα, — κι' ἦταν μὰ
τὴν ἀλήθειαν καιρὸς, — καὶ τὴν προικο-
δότησε τόσο γενναῖα τὸ Κράτος. Γι' αὐτὸ
καὶ διάφοροι πλούσιοι ἰδιῶτες τὴς ἐπρό-
σφεραν ἑκατομμύρια γιὰ τὴς ἐργασίες
της, τὴς ἐκδόσεις της καὶ τὰ βραβεῖα
της. Καὶ γι' αὐτὸ ὁ ἀείμνηστος Σίνας
εἶχε χτίσει ἕνα καλλιμάρμαρον μέγαρον,
ἀντάξιον ἐνὸς Σωματεῖου μὲ τέτοιον προ-
ορισμό. 'Απὸ προχθὲς τὸ μέγαρον αὐτὸ
ἀνήκει σ' ἐκείνους γιὰ τοὺς ὁποίους
προορίζονταν. Εἶναι πῶς 'Ακαδημία, —
ἡ «'Ακαδημία 'Αθηνῶν». Μποροῦμε νὰ
ποῦμε ὅτι νέα πνευματικὴ ζωὴ, — ἐπι-
στημονικὴ, φιλολογικὴ, καλλιτεχνικὴ,
— ἀρχίζει στὴν 'Ελλάδα. Τὸ ἱδρυμα τοῦ

κ. Παγκάλου καὶ τοῦ κ. Αἰγινήτης, (γιατί
καὶ τοὺς δυὸ μαζί τὸ χροστοῦμε,) θὰ
κἀνῃ στὸν τόπον καλὸ. Καὶ μὴν ἀκούτε
τί λένε οἱ αἰώνιοι μουρμούριδες ἢ οἱ
δυσαρεστημένοι ποὺ δὲν διορίσθηκαν
'Ακαδημαῖκοι, (σὰ νὰ ἦταν δυνατό νὰ
διορισθοῦν ἄμεσως ὅλοι!) ἢ οἱ ζηλιάρι-
δες. Αὐτὰ εἶναι λόγια.

'Η ἀλήθεια εἶναι πὺς ἡ 'Ακαδημία
ἔπρεπε νὰ ἰδρυθῇ καὶ ἰδρύθηκε. 'Αν δὲν
ἔχῃ ἀκόμα ὅλους ἐκείνους ποὺ μποροῦν
νὰ ἐργασθοῦν γιὰ τὸ σκοπὸ τῆς ἢ νὰ
τῆς δώσουν μὲ τὰ δυνάμει τῶν ἀκόμα
περισσότερο γόητρο καὶ κύρος, θὰ τοὺς
ἀποκτήσῃ. Ὅταν ἀποτελοῦν τὸν πυρ-
ρῆνα τῆς ἐπιστήμονες σὰν τὸν Τσοῦντα,
τὸν Φωκᾶ, τὸν Ἀνδρεάδη, τὸν Αἰγι-
νήτη, φιλόλογοι σὰν τὸν Μενάρδο, τὸν
Σωτηριάδη, τὸν Καλιτσουδάκη, τὸν Χα-
τζιδάκη, καὶ λογοτέχνες σὰν τὸν Πα-
λαμᾶ καὶ τὸν Προβελέγγιο, — γιὰ νὰ
μὴν ἀναφέρω καὶ τοσούτους ἄλλους ἰσα-
χίους μ' αὐτοὺς, — δὲν ὑπάρχει ἀμφιδο-
λία πὺς ὁ «πυρῆν» θὰ ἐξελιχθῇ σ' ἕνα
τέλειον Σῶμα.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET,
διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ
τὸν κ. Γρ. Ξενοπούλου.]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὸ πρωτὶ, ὁ γιατρὸς Χίρς ποὺ τὸν
φώναξαν βιαστικά, ἐδήλωσε πὺς ὁ Μαν-
τοῦ ἦταν πολὺ ἀρρωστος.

— Ἐχομε μιὰ καλὴ μνηνγγίτιδα!
ἔλεγε τρίβοντας τὰ κοκαλιάρικα χέ-
ρια του μ' εὐχαρίστηση.

'Η εὐχαρίστηση αὐτὴ, ἐννοεῖται, ἦταν
ὁδωσδιόλου... ἐπιστημονικὴ. 'Ενας
ἀρρωστος, κι' ἀπὸ τόσο σοβαρὴ ἀρρώ-
στεια, ἦταν ἐκεῖ στὴ διάθεσὶ του Μπο-
ροῦσε τώρα νὰ δοκιμάσῃ σ' αὐτὸν τὴς
πρωτότυπες θεωρίες του, νὰ κάμῃ τὰ
φοβερά κι' ἐπικίνδυνα πειράματά του.
'Αλλ' ὅμως δηλαδή στὸ δυστυχισμένο
παιδί ποὺ ἔπεφτε στὰ χέρια αὐτοῦ τοῦ
παλαβοῦ!

'Η κυρία Μορονδὺλ ἦταν τῆς γνώ-
μης νὰ φωνάξουν κι' ἕναν «ἐλληθινὸ»
γιατρό· ὁ δισυθνητὴς ὅμως ἔκρινε τὸ
ἔξοδον περιττό. Γιὰ τὸ φτωχὸ ἀραπάκι
ὁ γιατρὸς τοῦ Γυμνασίου ἦταν ὑπεραρ-
κετός. Καὶ τοῦ τὸν παρέδωσε νὰ τὸν
κἀνῃ ὅ,τι θέλει.

Γιὰ νὰ ναι πῶς ἡσυχος, ὁ τσαρλατά-
νος προφασίστηκε πὺς ἡ ἀρρώστεια
ἦταν κολλητικὴ κι' ἀπομόνωνος ὅπως
διόλου τὸν ἀρρωστο, κουδάλωντας τὸ
κρεβάτι του στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ κή-
που, σ' ἕναν πρόχειρον θάλαμον μὲ θαμπὰ
τῆμα, ὅπως εἶχαν ὅλα τὰ κτίρια
σ' ἐκεῖνο τὸν παράξενον κήπον. Κανένας
δὲν εἶχε τὴν ἀδεια νὰ μπῇ, νὰ πλη-
σιάσῃ, γιὰ νὰ μὴν κολλήσῃ. Καὶ τὰ

«τροπικάκια», βλέποντας κάθε φορὰ
τὸν Χίρς, ποὺ γι' αὐτοὺς δὲν ἦταν
παρὰ ἕνας μάγος, νὰ μπαῖνῃ βιαστικὸς
μ' ἕνα σωρὸ κουτάκια, πακετάκια καὶ
ἐργαλεῖα, γούρλωναν τὰ μάτια καὶ συλ-
λογίζονταν μὲ τρόμο: «Τί θὰ τοῦ κἀνῃ
τώρα;...»

Ὁ, καὶ τί δὲν τοῦ ἔκανε μιὰ δόλα-
κερὴ ἐβδομάδα! Κι' ὁ κακόμοιρος ὁ
Μαντοῦ δὲν ἀντιστεκόταν οὔτε ὅσο ἕνα
ἀρρωστο σκυλί.

Ὁ Τζάκ, μ' ὅλη τὴν ἀπαγόρευση,
ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ ἰδῇ τὸ φίλον του.
Παραφύλαξε λοιπὸν καὶ, μιὰ μέρα ποὺ
ὁ Χίρς πετάχτηκε ἔξω νὰ πάρῃ κάτι
ἐλασμένο κι' ἀφῆκε τὴν πόρτα ἀνοι-
χτή, ὁ Τζάκ τρῶπωσε στὸ θάλαμον μὲ
τὸν Σαττ.

Ὁ θάλαμος τοῦ ἀρρώστου ἦταν ἕνα
εἶδος σέρρας ὅπου φύλαγαν κηπου-
ρικὰ ἐργαλεῖα, σπόρους καὶ κρομύδια
φυτῶν. Τὸ σιδερένιον κρεβάτι ἦταν
ἀπάνω στὸ πατικωμένο χῶμα. Ὅλο-
γυρὰ γάστρες, ἡ μιὰ ἀπάνω στὴν ἄλλη,
κομμάτια ἀπὸ παλιὰ συρματοπλέγματα
τοῦ κήπου καὶ μεγάλα σπασμένα γυα-
λιά. Καὶ τὸ τζάκι ἦταν ἀναμμένο ὅπως
ἔταν ἔδωκεν ἐκεῖ-μέσα κανένα φυτὸ τῶν
τροπικῶν ποὺ δὲν ἀντεῖχε στὸ κρύον...

Ὁ Μαντοῦ δὲν κοιμόταν. Τὸ προσω-
πάκι του, ἀκόμα πῶς ἰσχνὸ καὶ ξεθαμ-
μένο, διατηροῦσε τὴν ἴδια ἔκφραση τῆς
ἀπόλυτης ἀδιαφορίας. Κι' ἦταν γυρι-
σμένο κατὰ τὸν τοῖχον, σὰ νὰ μὴν ἤθελε
νὰ βλέπῃ καὶ νὰ ἔσῃ τίποτα ἀπ' ὅ,τι
τὸν τριγύριζε. Ὁ Τζάκ πλησίασε τὸ
κρεβάτι.

— Μαντοῦ, ἐγὼ εἶμαι... Τὸ κύριο
τζάκ...

Τὸ ἀραπάκι τὸν κοίταξε χωρὶς νὰ
τὸν γνωρίσῃ, χωρὶς νὰ καταλάβῃ τί τοῦ
ἔλεγε, χωρὶς νὰ τοῦ ἀποκριθῇ. Τοῦ
κἀκου ὁ Τζάκ τοῦ φημίρισε ἀκόμα με-
ρικὰ λόγια. Ὁ Μαντοῦ μιλά. Ὁ Τζάκ
ποὺ εἶχε ἔσῃ καὶ τὰ λίγα γαλλικὰ
τοῦ εἶχε μάθει μὲ τὸσον κόπο. Στὰ
παραληρήματά του δὲν μιλοῦσε πῶς
παρ' ἀράματα.

Ὁ Σαττ ποῦ, σὰ μεγαλύτερος, κατα-
λάβαινε περισσότερα ἀπὸ τὸν Τζάκ,
ἀπομακρύνθηκε μὲ τρόμον καὶ μὲ φρίκην.
'Ἐξαφνὰ ὁ Μαντοῦ ἔβγαλε ἕνα βὰθ
στεναγμὸν κι' ἔκλεισε τὰ μάτια. Τὰ δυὸ
παιδιά κοιτάχτηκαν.

— Μοῦ φαίνεται. πὺς κοιμήθηκε,
ὅπως ὁ Σαττ χλωμός.

— Ναί, ἔχεις δίκιο, ἀποκρίθηκε τα-
ραγμένος κι' ὁ Τζάκ. Κοιμάται. Πάμε!
Κι' οἱ δυὸ βγήκαν ἀπὸ τὸ θάλαμον
γρήγορα καὶ ξανάκλεισαν τὴν πόρτα.

'Η φωτιὰ καίει ἀκόμα στὸ τζάκι,
ἀλλὰ σὲ λίγο σβῶναι κι' αὐτὴ, ὅπως εἶχε
σβῶσει καὶ τὸ ριγνλὸ βασιλόπουλον ποὺ
τόσον τὴν εἶχε ἀγαπήσει.

'Η σκιά τῆς νύχτας τυλίγει τώρα καὶ
τὸν Μαντοῦ καὶ τὸν Τζάκ καὶ καὶ καὶ ἀκόμα

πῶς βαρὺ, πῶς μαῦρον, πῶς ἀπαίσιο: ἡ
σκιά τοῦ θανάτου.

* * *
Φτωχὲ Μαντοῦ! 'Η εἰ-ωνεῖα τῆς τύ-
χης σου σὲ παρακολουθεῖ καὶ πεθα-
μένο...

Ὁ λυκεῖάρχης ἐδίστασε στὴν ἀοχή,
ἀμφιταλαντεύθηκε, ἀν ἔπρεπε νὰ τὸν
κηδεύσῃ σὰν ὀνηρέτη ἢ σὰν βασιλικὸ
πρίγκιπα. 'Αλλὰ γιὰ ρεκλάμα κι' ἀπὸ
ματαιοδοξία, ἀποφάσισε τέλος τὸ δεύ-
τερον. Καὶ διοργάνωσε μιὰ μεγάλη κη-
δεῖα ἐπίσημη.

Ὅλες οἱ ἐφημερίδες δημοσίευσαν ἀπὸ
μιὰ φανταστικὴ βιογραφία τοῦ βασιλέ-
πουλον μὲ πολλὰ ἐγκώμια γιὰ τὸ Γυμνά-
σιο, τὴ μέθοδον Μορονδὺλ καὶ τὴν ἀφο-
σίωση τοῦ γιατροῦ Χίρς. Καὶ τὴν ἡμέρα
ἐκείνη, ὥραια μεγίστη μέρα, οἱ Πιρι-
σινολ, πρίσβεργοι πάντα γιὰ ὅ,τι ἔκτακτο
συμβαίνει στὴν πόλιν

τοὺς, μαζεύτηκαν στὰ
βουλευδάρια γιὰ νὰ
ἰδοῦν τὴ «βασιλικὴ»
κηδεῖα. Ἦταν ἀλήθεια
παράξενη. Τέσσερα

μαῦρα μαθητοῦδια
κρατοῦσαν τὴς ταινί-
ες μίτς ἀψηλῆς νεκρο-
φόρας. 'Απὸ πίσω ἕνας
κίτρινος μὲ φέσι, — ὁ
φίλος μας Σαττ, — κρα-
τοῦσε ἕνα βελούδινο

μαξιλάρι μὲ διάφορα παράσημα κι' ἐμ-
βλήματα τάχα βασιλικά. 'Ακολουθοῦσε
ὁ κρεβλὸς μὲ τὴν ἀσπρὴν γραβάτα, περι-
στοιχισμένος ἀπὸ τὸν Τζάκ καὶ τὰ ἄλλα
«τροπικάκια». 'Επειτα οἱ καθηγηταὶ
κι' οἱ φίλοι τοῦ Γυμνασίου, ὅλοι ἐκεῖνοι
οἱ Ρατέδες ποὺ εἶδαν στὴ φιλολογικὴ
ἐσπερίδα. Τὶ ταιριαστὴ συνοδεία γιὰ
ἕνα ἐξόριστο βασιλόπουλον! Μήπως καὶ
ὅλοι αὐτοὶ οἱ δυστυχισμένοι φαντασιό-
πλακτοὶ δὲν ὄνειρευόνταν κάποιον βασι-
λεῖον ἰδανικόν, ὅπου δὲν ἄμπαιναν ποτέ;

'Αλλὰ ἡ μεγαλύτην εἰρωνεῖα ἦταν
ὁ ἐπιτάφιος λόγος τοῦ Μορονδὺλ. Μό-
λις ἀπέθεσαν σὲ τὸ χῶμα τὸ φέρετρο.
— χῶμα ὕψος κι' αὐτὸ καὶ κρύον ἀπὸ μιὰ
ἐλαφρὴ ἀνοιχιάτικη βροχή, — ὁ λυ-
κεῖάρχης ἀρχὶς νὰ παγγέλλῃ μὲ στόμφο
ἕνα σωρὸ κοινοτοπίες: κι' ἕνα σωρὸ
φυτιλές. Τρώγοντας πάντα τὰ ρῶ καὶ
τὰ τέλη τῶν λέξεων, ἐξύμνησε «τὰς
ἀρετὰς τοῦ μεγάλου νεκροῦ», — κακό-
μοιρε μικρὸ Μαντοῦ! — κἀνοντας τοὺς
Ρατέδες νὰ γελοῦν ἀπὸ μέσα τοὺς καὶ
στὸ φαινερὸ νὰ ψευτοκλαίω...

Ὅστος μέρα σ' ὅλ' αὐτὰ τὰ ψεύ-
τικα δάκρυα, ἦταν καὶ μιὰ συγκίνηση
ἀληθινή, μιὰ λύπη βαθιά... τοῦ Τζάκ.
Ὁ θάνατος τοῦ φίλου του τοῦ εἶχε
κἀνεί μεγάλη ἐντύπωση καὶ τὸ μαῦρον
τοῦ προσώπου, ὅπως τὸ εἶχε ἰδεῖ
καίνο τὸ δειλινὸ στὴ σέρρα, τὸν παρα-
κολουθοῦσε μέρα νύχτα. Τώρα εἶχε

τὴν ἐντύπωση ἀπὸ τὴν κηδεῖα καὶ τὴν
ταφή. Τὶ φοβερὸ πρᾶγμα! Καὶ πόσο
τὸν ἔκαμε νὰ συλλογιστῇ καὶ τὴ δική
του θέση, τὴ δική του τύχη, τὴ δική
του δυστυχία! Τοῦ φαίνονταν πὺς τώρα
ποὺ δὲν θάταν πῶς ὁ Μαντοῦ, αὐτὸς
μόνος θὰ τὰ τραβοῦσε ὅλα στὸ Γυμνά-
σιο. Μ' αὐτὸν μόνο θὰ ξεθύμαινε ὁ κα-
κὸς Μορονδὺλ. Τὰ ἄλλα «τροπικάκια»
εἶχαν τοὺς κηδεμόνας τοὺς ποὺ ἐρχόν-
ταν κάπου-κάπου καὶ τὰ ὅλεπαν. Αὐτὸς
δὲν εἶχε πῶς κανένα! 'Η μητέρα του τὸν
εἶχε ἐγκαταλείψει, τὸ καταλάβαινε
καλὰ. Οὔτε τοῦ ἔγραφε, οὔτε κανεὶς
στὸ Γυμνάσιο ἤξερε ποῦ βρισκόταν. Ὁ,
ἀν τὸ μάθαινε ποτέ ὁ Τζάκ, πὺς θά-
τρεχε νὰ καταφύγῃ κοντὰ της, νὰ τῆς
πῇ τί ὀπέφερε στὸ ἀπαίσιο ἐκεῖνο
σχολεῖον ποὺ τὸν ἐκλείσαν!...

Αὐτὸ συλλογίζονταν ὁ δυστυχισμένος
μικρὸς, ἐνῶ γύριζαν
ἀπ' τὸ νεκροταφεῖον.
Μπροστὰ τοῦ περπα-
τοῦσαν ὁ γιατρὸς Χίρς
κι' ὁ Λαυρεντινός.
Ταῦτ' οἱ Τζάκ, χω-
ρὶς νὰ θέλῃ, πῆρε λί-
γες φράσεις ἀπὸ τὴν
ὀμιλία τοῦς.

— Ἀλήθεια, εἶναι
ἐδῶ ἡ κοντέσσα;

— Ναί... προχθὲς
τὴν εἶδα στὸ δρόμον.

— Τότε θὰ γύρισε
κι' ὁ Λαυρεντινός.

— Δὲν ἔξω, ἴσως.
'Α, τί παλμός!

Ὅστε ἡ μητέρα του
ἦταν στὴ Παρίσι; Γιατί
λοιπὸν δὲν πῆγαινε
στὸ Γυμνάσιο νὰ τὸν
ἰδῇ;

— Νὰ πάω στὸ σπίτι
ἐγώ;... συλλογίστηκε
ἄξαφνα.

Ὅς νὰ φτάσουν ἀπὸ
τὸ νεκροταφεῖον στὴ
λεωφόρον Μανταῖν, ἡ

ἰδέα αὐτὴ καρφώθηκε στὸ νοῦ τοῦ
Τζάκ. Νὰ τὸ σκάσῃ, νὰ πᾶ ὅσον σπῆτι
του, νὰ βρῇ τὴν μητέρα του!

Δὲν ἦταν καὶ τόσο δύσκολον. Κουρα-
σμένοι ὅλοι, περπατοῦσαν σιγά, ἀτα-
κτα, σκόρπια. Ὁ Μορονδὺλ μιλοῦσε μὲ
τοὺς φίλους του χωρὶς νὰ προσέχῃ κα-
θόλου τὰ παιδιά. Εἶχε ἀναθέσει τὴν
ἐπίβλεψιν τῶν μικρῶν στὸ μεγάλο
Σαττ, ποὺ γύριζε κάθε τόσο, σήκωνε
τὰ μπράτσια του ψηλά καὶ φώναζε σὲ
ἐκείνους ποὺ ἀργοποροῦσαν πίσω:

— Ἐμπρός! Ἐμπρός!

Οἱ καθυστερημένοι ἔτρεχαν τότε καὶ
ἔφταναν τοὺς μπροστινοὺς. Μὰ σὲ λίγο
ἔμεναν πίσω ἄλλοι.

— Ἐμπρός! Ἐμπρός! φώναζε πάντα
ὁ Σαττ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΑΚΙ

[Αρειθ. Έγκρ. 88]

Είναι νύχτα. Σκυμμένη άπάνω στο τεράδιό μου, γράφω το μάθημά μου. Παντού ησυχία. Ένόσφ ή πεννα μου κάνει κρίσεις- κρίσεις, ακούω κι' έναν άλλο μικρό κορτσινιστό θόρυβο. 'Α! κατάλαβα. Είναι το μικρό μου ποντικάκι, το «Γενναίο» όπως τ' όνομά- ζω. Φαίνεται ότι δεν άκούει το θόρυβο της πέννας, νομίζει ότι είναι κανένα άλλο ποντικάκι και πλυσιαίνει. Προχωρεί, ξαναστέ- κεται και ξαναπροχωρεί. Όταν σταματώ, ύπχωρεί φοβισμένο. Πρέπει να γράφω για να πάρη θάρρος. Και προχωρεί, φτάνει στα γόνата μου και καθεται εκεί. Τι παράξενο, τί χαριτωμένο πού είναι! Φουσκωτό, παχουλό, μικρά ποδαράκια και πιδ μικρά χεράκια, πού τά κουνιεί έξακολουθητικά, σά να μετράη το χρόνο καποίου μουσικού κομματιού. Μουστάκια μεγάλα. Μά για τά μάτια του δεν μπορώ να ούς πώ, γιατί φοβάμαι να τό κοιταξώ κατωμάτα μήπως φύγη. Και καθεται στα γόνата μου, γιατί έκει βρίσκεται ένα στρα- γάλι κι ένα χορτάκι. Κρίτες, κρίτες. 'Αφού τελειώσει, φεύγει κι' έχω σβήνω τό φώς χαμυγελώντας για τό Γενναίο μου. 'Αγριολούδο!

ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΝΤΑΣ

[Αρειθ. Έγκρ. 88]

Ο ήλιος έγερνε πρός τη δύση του σκορπώντας στον ουρανό τρι- αναφυλλένια χρώματα, όταν τό πλοίο μας «Ελβα» έσκισε τά γα- ληνένια νερά του Σαρωνικού διευθυνόμενα πρός τη διάρκεια. Μπροστά μας άπλωνόταν ή γα- λινή θάλασσα και στο βάθος φαίνονταν ή στεριά δλοπράσινη άπ' τό ζωηρό χρώμα των πεύκων και σοκολισμένη με τά όμορφα σπι- τάκια της Ισθμίας. Λίγο ακόμα προχώρησε τό πλοίο μας και νά, τώρα ξεπροβάλε μία λουριδά γαλαζία με δυο σειρές φωτεινές. Ήταν ή διώρυγα. Σέ λίγο ήρθε μία άσπρη ατμά- κατος και έκαμε την εισπραξη των διοδίων, τό βαπόρι σφύριξε, πήρε την άδεια και σέ λίγο εί- χame μηή. Τί όμορφο θέαμα πού παρου- σίαζε!

Δεξιά και άριστερά έλαμπαν τά ήλεκτρικά ζωηρά, έίφ ή λάμψη τους καθρεφίζόταν στα ήσυχα νερά. Όσο προχωρούσαμε, τά πλά- για της διώρυγας ψήλωναν. Νό- μιζε κανείς πως βρισκόμαστε σέ γόνδολα και περνούσαμε καποιο ή- ρεμο κανάλι της Βενετίας, κατω άπ' τά ψηλά κι' όλόφωτα σπίνια της.

Ενθ βρισκόμαστε σχεδόν κάτω άπ' τη σιδερένια γέφυρα, ακού- στηκε σφύριγμα ατμομηχανής. Κοιτάξαμε ψηλά και είχαμε να περνάη πάνω άπ' αυτή ένα κατό- φωτο τραίνο. Μαγεμένη άπ' τό

όμορφο αύτό θέαμα, δεν μπόρεσα παρά να θανάσω άλλη μία φορά την ανθρώπινη διάνοια.

Περάσαμε κάτω άπ' τη γέφυρα και τώρα τά πλάγια άρχισαν να χαμηλώνουν. Φιάσαμε στην Πο- σειδωνία και σέ λίγο είχαμε βγή άπ' τη διώρυγα πλέοντας στον Κορινθιακό.

Πριν μία ώρα, τό πλοίο μας γλιστρούσε πάνω στα γαλιναμένα νερά του Σαρωνικού. Τώρα έσκι- ζε τ' άσημένια άπ' τό φεγγάρι κύ- ματα του Κορινθιακού.

Δεξιά μας έλαμπαν τά φώτα του Λουτρακίου κι' άριστερά μας τής Κορίνθου.

Τά πρώτα άστεράκια σάν δια- μάντια λαμπύριζαν στο ουράνιο τερωόμα, ένθ τό πλοίο μας πε- τούσε ριαοτικά πάνω στ' άσημένια νερά, σάν να βιαζόταν να φτάση τον ήλιο, πού πριν λίγη ώρα έ- γειρε να κοιμηθί στα κρυσταλλέ- νια παλάτια του.

ΣΥΝΕΡΓΟΜΑΛΛΗ

ΕΝΑ ΠΑΙΔΑΚΙ

[Αρειθ. Έγκρ. 87]

Καθόταν άπάνω στο σπίνι μας στην έξοχή. Ήταν όρφανό από πατέρα και ήταν ή πρώτη αίτία να τό συμπαύση.

Ύστερα πού γνωριστήκαμε κα- λύτερα, είδι πως τά μάτια του είχαν μιάν έκφραση άπειρης γλύ- κας και καλοσύνης.

Προσφέρθηκε να μάς κάνει τά θελήματα κι' ήταν πρόθυμο παντα, τόσο πού κάποτε έπαναστατούσα για λογαριασμό του όταν τό πα- ραφόρτωναν τρεχάματα.

Και τίς ώρες πού δεν είχε δου- λειά, καθότανε σέ μία γωνιά στο χαγιάτι, άκίνητο, δίχως μιλή, με την ίδια πάντα έκφραση στα μά- τια.

Κάποτε τό παρακάλεσα να πάη να παίξη με τάλλα παιδιά γιατί μουλανε κακό να τό βλέπω γιατί σάν άρρωστικμένο. Κατέβηκε άνό- ρεχτα τη σκάλα σάν διωγμένο σκυλί, έτσι πού αναγκάστηκε να τό φωνάξω πίσω.

Όλαυτε τούώσα λίγο φαί. Με κοίταξε μία στιγμή με μία έκ- φραση διαμαρτυρίας, έφυγε τρέ- χοντας, και δέ γύρισε παρά την άλλη μέρα! Ένοιωσα πώς τό είχα πειραξει και δεν του ξανάδωσα πιά να φάη.

**

Τό Σεπτέμβρι άρχισε σχολείο. Ήρερε τά χαρτιά του τά «Ιστορι- σμένα», — έτσι μου τόλε και κα- τάλαβα πώς μιλούσε για τά βι- βλία του ποδών εικόνες, — και μου τάδειξε. Μουδειξε κι' ένα τε- τραδιό με την πρώτη σελίδα γεομένη, με τόσο καθαρά κι' ό- μορφα, πού άθελά μου έβλα- νοσά διότι τάς μία δική μου και χαμογέλασα. Με είδε και τά μάτια του θάμψωσαν έξαφνα λυ- πημένα: Είχε νομίσει πώς κορόι- δεψα τό γραφτό πού μοδίδειχνε με τόση έμπιστοσύνη.

Και την άλλη μέρα, γιατί δεν πρόφτασε να φέρη τό πρωί ταύγα πού του είχαμε παραγγείλει άπο- βραδής, τούπε ή άδερφή μου με τό συνειθισμένο της ήσυχο τρόπο πώς θα παίρναμε την Φιλιά, τής παρά- κάτω γετόνισσας, να μάς κάνει τά θελήματα, γιατί εκείνη δεν πήγαινε σχολείο. Τάκουσα από μέσα κι' έτρεξα, με ήταν άρ- γά. Σκύβοντας άπ' τό χαγιάτι, είδα να τινάζη τό άδύνατο κορ- μάκι του παιδιού ένας λυγρός τόσο βαθύς, πού θόρεψα πώς θα σκίζόταν τό στηθάκι του. Κι' έ- μείνα εκεί σκυμμένη, βουβή, άνί- κωνη να παρηγορήσω τη μικρή εδωσθητη καρδουλα πού τόσο επιπόλεια είχαμε πληγώσει...

ΜΥΡΕΛΗ

ΜΕΤΑ ΤΟ ΧΑΜΟ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

[Αρειθ. Έγκρ. 86]

Όλα γύρο είναι τόσο μελαγ- χολικά! Τό γραφείο τό σκονισμε- νο, με τά βιβλία πού είναι άτοχα άπάνω του ριγμένα, τό κρεββάτι τό κακοστρωμένο, οι τοίχοι οι μουντοί, τό καντινάκι στο εικονο- στάσι πού είναι σβυστό. Όλα γύρο είναι τόσο μελαγχολικά. Μία λάμπα πού θέλει να σκορπίση λίγο φώς, λίγη ζωή. Ο μικρός μαθητής στο γραφείο διαβαίνει. Μία στιγμή σταματά. Ένας στε- ναγμός άπ' τά χείλη του γεμίζει την κομαρη όλη, κι' ύστερα ένα δακρυ... Όλα γύρο είναι τόσο μελαγχολικά!...

Έφ πρώτα... τό γραφείο έ- λαμπε με τάση, τό κρεββάτι ήταν λές ζωγραφιά. οι τοίχοι ήταν λευκοί σαν περιστέρια, τό καντυ- λάκι στο εικονοστάσι έφεγγε πα- ρήγορα, γλυκά.

Ο μαθητής προσπαθεί και πά- λι να διαβάση. Μά δεν μπορεί. Μία εικόνα γεμίζει τό μυαλό του. Τώρα περπατά νευρικά. Μά ζω- φνικά πέφτει με τό πρόσωπο στο κρεββάτι. Ένα κλάμμα ακούεται. «Μητέρα, μητέρα!...»

Μα κινείσ δεν άπαντά στην έπί- κλησή του. Κι' όλα γύρο λές και κλαίνε για τη μάνα πού έχει χα- θεί...

Έξω ό άγέρας φυσομανάει. Σαφινά τό μικρο παραθύρι άνοι- γει άπ' την όρμη του βορριά κι' ή μικρή λάμπα σβύνει σα μία ζωή.

Τίποτα δεν άκουγεται τώρα... Μά είναι πάλι όλα γύρο τόσο μελαγχολικά!... Φάντασμα

Ο ΜΙΧΑΛΗΣ

[Αρειθ. Έγκρ. 82]

Είναι ξεχωριστός τύπος μέσο στο σχολείο. Η φυσιογνωμία του, άν κι' έχει κάτι τό γέρομο, είναι γλυκειά. Δυό μαύρα γυαλιστερά ματάκια φαντάζουν στο πρόσωπο του, ένα μοναδικά μακρουλά, πού συχνά παίρνει ζωοματιές παρά- ξενες. Στο κεφάλι φορεί μαντήλι, μαύρο πάντα, τρουλότο μπροστά. Κι' άγαπά νάχη κι' άλλο ένα σκού- ρο στο λαιμό του.

Ένα άσπρο ποκάμισο μ' ένα σακκάκι παντ' άνοιχτό από μπρο- στά και μία μπλάβη βρακούλα άποτελούν την τουαλέτα του.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μαμά, πάρε μου παπού- — Δεν έχω, παιδί μου, άρ- λεστά τώρα.

— Έμ, τότε πάρε μου τό καί, άμα έχω, μου παίρνεις τό άλλο.

Πάντα τρεχάτος έρχεται να φεύγει. Σπρώχνει, δέρνει, για φτάση στη θέση του. Τα μικρά τόν φοβούνται και τά μεγάλα γελούν. Γιατί είναι καλός ό χαλής.

Γράφει με τό ξεροβί χέρι άσ- στραμμένη γραφή. Σ' όλα έπα- στήτης. Πηγαίνει στη δευτέ- τάξη μά παρακολουθεί και τά θήματα των άλλων. Μονάχα δεν τόν ενδιαφέρει κάτι, βέ- λης φωνές: «Βάλα μας, κίρια, πού μ' ή «να φύγωμε, κυρία, φύγωμε!»

Και σάν του δώσω την άδει- χώνεται κάτω άπ' τό θρανίο άπ' άπό κεί φεύγει πού να ύπο- νευτή να βγούν οι άκρινόι του.

Τότες παίρνει όρμιο. Ο σά- κος του γυρίζει σα σβούρα, φουφούλα του πηγαίνει ξεροβ- ξιά και μονάχα τό σαρκί τρουλλώνει. Μονομιάς τόν χάν- άπό τά μάτα σου.

Είναι ό άνυπόταχος, ό άσπ- βωτος μέσα τό σχολείο.

ΜΑΓΕΜΕΝΗ ΡΕΜΜΑΤΙ

Η ΣΟΥΠΙΑ

[Αρειθ. Έγκρ. 85]

Ένας Ρώσος στρατηγός, εί- χε την έποποιία των στρατι- των Σχολών, άκουσε πολλά ράματα για την ποιότητα της τ- φής πού έδιδαν στους μαθη- θελήσε λοιπόν να βεβαιωθί μια μέρα, ξεφαντά, ήγηση να έ- επιθεώρηση. Μπήκε από την σινή πορτα μιάς Σχολής, εί- δους, από δυό χιλιάδες διαπλά- ούρα του γένυματος, κι' είδε ίσα δυό στρατιώτες πού κου- λούσαν ένα πελώριο καζάνι με σούπα.

«Όρατί! σκέφτηκε» τώρα ίδουμ τι σούπα τάζουν αυτά καίμενα τά παιδιά! Και π- σταίς άγριέμενος:

— Άλε!

Οι στρατιώτες στάθηκαν χαϊρέτησαν με τρέμο.

— Ένα κουτάλι! φέρτε γρήγορα ένα κουτάλι!

Του τόφεραν άμεσως.

— Θέλω να δοκιμάσω αυτή σούπα, είλε, να ιδώ...

— Στρατηγέ μου... άρχισε του λέη ένας στρατιώτης.

— Σιωπή! τόν έκοψε ό σ- τηγός.

Κι' άμέσως πήρε και κατ- μία καλή κουτάλια.

— Πφ! έκαμε με μορφο- άηδίας. Καλά λένε! Ποιά ζωή μου δεν γεύθηκα χειρό- σούπα.

— Μά δεν είναι σούπα, σ- τηγέ μου αυτή! είπε ό σ- στρατιώτης. Είναι τό βρω- νερό πού πλυνάμε τά πιάτα!

— Άκόμα φτύνει ό στρατηγός (Κατά τό 'Αγγλικό) 'Τε...

— Άπό την παράσταση τώρα, ό λ- κός κόσμος πού περυσήθηκε, έφυ- γε άναστεμένος. Οι νεαροί έρασι- γίχες έταίξαν άρκετά καλά τά τρία

— Άναστεμένος πού προγράμματος, και έλαστα τό «Μουσώλιο». Μά και πρόγραμμα ήταν όρατα καυο- ήνο, με κομμάτια διαλεκτά και

— Άναστεμένος πού προγράμματος, και έλαστα τό «Μουσώλιο». Μά και πρόγραμμα ήταν όρατα καυο- ήνο, με κομμάτια διαλεκτά και

— Άναστεμένος πού προγράμματος, και έλαστα τό «Μουσώλιο». Μά και πρόγραμμα ήταν όρατα καυο- ήνο, με κομμάτια διαλεκτά και

— Άναστεμένος πού προγράμματος, και έλαστα τό «Μουσώλιο». Μά και πρόγραμμα ήταν όρατα καυο- ήνο, με κομμάτια διαλεκτά και

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Με τό 1ο φύλλο της 5ης Δε- κμβρίου άκούσε τό 48ον έτος κι' 33ος τόμος της Β' Περιοδού της «Διαπλάσεως». Έκείνοι πού ή συνδρομή των έληξε, πρέπει να την άνανέωσουν. Και όσοι δεν έστειλαν άκόμη τό διηγετήριωμα της συνδρομής του 1925, παρα- καλούνται να τό στείλουν μαζί, σύμφωνα με τη δήλωση του 26ου φύλλου.

Η Ισχυρή δλων των Ψευδω- νύμων του 1925 έληξε πλέον. Όσοι θέλουν να έγουν τό 27ο υδέννημα και κατά τό 1926, ποίετι να τό άνανέωσουν τό ταχύτερον, δίδει κατά- άν Κανο- νισμύν τά μη άνανεωθέντα έσο- τέρω φειδόμενα είναι έλεύθε- ρα και θα τό δίδω εις όποιον τά ζητήση.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Αθήνα, 38 δδδς Ένδοπίδου- την 31 Μαρτίου 1926

ΚΑΘΩΣ βλέπετε στο σημερινό έλτίο, ή παράσταση γιά τό Μνη- μείο του Πολέμου ήν άφηση εβ' ένα κατωστάδιο. Κόμα στοδς κόπου- τό έκαιαν οδτά τά καλά παιδά τό «Μορφωτικ-ό Όμιλο»! Άγιο- λειψε και να ζημιωθών, να βέ- λησε λαπτά από την τσίπη τους: «Έμ, από δυό χιλιάδες διαπλά- ούρα πού έχω έδω, τά διακό- σια μόνο, τά έκατό, άν ήθελν λι- λούσαν ένα πελώριο καζάνι με σούπα.

«Όρατί! σκέφτηκε» τώρα ίδουμ τι σούπα τάζουν αυτά καίμενα τά παιδιά! Και π- σταίς άγριέμενος:

— Άλε!

Οι στρατιώτες στάθηκαν χαϊρέτησαν με τρέμο.

— Ένα κουτάλι! φέρτε γρήγορα ένα κουτάλι!

Του τόφεραν άμεσως.

— Θέλω να δοκιμάσω αυτή σούπα, είλε, να ιδώ...

— Στρατηγέ μου... άρχισε του λέη ένας στρατιώτης.

— Σιωπή! τόν έκοψε ό σ- τηγός.

Κι' άμέσως πήρε και κατ- μία καλή κουτάλια.

— Πφ! έκαμε με μορφο- άηδίας. Καλά λένε! Ποιά ζωή μου δεν γεύθηκα χειρό- σούπα.

— Μά δεν είναι σούπα, σ- τηγέ μου αυτή! είπε ό σ- στρατιώτης. Είναι τό βρω- νερό πού πλυνάμε τά πιάτα!

— Άκόμα φτύνει ό στρατηγός (Κατά τό 'Αγγλικό) 'Τε...

— Άπό την παράσταση τώρα, ό λ- κός κόσμος πού περυσήθηκε, έφυ- γε άναστεμένος. Οι νεαροί έρασι- γίχες έταίξαν άρκετά καλά τά τρία

— Άναστεμένος πού προγράμματος, και έλαστα τό «Μουσώλιο». Μά και πρόγραμμα ήταν όρατα καυο- ήνο, με κομμάτια διαλεκτά και

— Άναστεμένος πού προγράμματος, και έλαστα τό «Μουσώλιο». Μά και πρόγραμμα ήταν όρατα καυο- ήνο, με κομμάτια διαλεκτά και

— Άναστεμένος πού προγράμματος, και έλαστα τό «Μουσώλιο». Μά και πρόγραμμα ήταν όρατα καυο- ήνο, με κομμάτια διαλεκτά και

— Άναστεμένος πού προγράμματος, και έλαστα τό «Μουσώλιο». Μά και πρόγραμμα ήταν όρατα καυο- ήνο, με κομμάτια διαλεκτά και

— Άναστεμένος πού προγράμματος, και έλαστα τό «Μουσώλιο». Μά και πρόγραμμα ήταν όρατα καυο- ήνο, με κομμάτια διαλεκτά και

— Άναστεμένος πού προγράμματος, και έλαστα τό «Μουσώλιο». Μά και πρόγραμμα ήταν όρατα καυο- ήνο, με κομμάτια διαλεκτά και

— Άναστεμένος πού προγράμματος, και έλαστα τό «Μουσώλιο». Μά και πρόγραμμα ήταν όρατα καυο- ήνο, με κομμάτια διαλεκτά και

έκλογη, ή διεθδωση, ή διεξαγωγή άν γένει ήταν των παιδιών του Όμιλου. Σέ τίποτα δεν άνακατέ- θηκε ή 'Επιτροπή του Μνημείου. Καί γι' αυτό άκόμα ό Όμιλος είναι πολύ άξίειπαινος. Έδειξε ότι έχει και γούστο και τάκτε.

Ένα περίεργο γράμμα έ'αβε προ- γάς ό κ. Ξανόπουλος. Τού γράφει ένα παλιό Διηγετήριωμα άπ' τη Σιύρνη, με άκονία Ε. Α. Π., γιά να του λύση, λ'εί, μιάν άπορία, πού ό κ. Ξ. έμπερ δέν την είχε ποτέ. Γιατί ποτέ δεν παρατήρησε πως ένας ενός διοπιτροφόρος τόν νοί- τζε παρ'έναν στο Β.δλοπιαστο του κ. Βασιλαίου έ φ μιλούσε μ' ένα φίλο του. και ποτέ δέν είχε γιγαι- μή και δέσει έτσι αδός. Κέποιος άλλος θ' ήταν έκεί πού ό Ε. Α. Π. τόν πήρε γιά Ξανόπουλο. Άλλωστε ό κ. Ξανόπουλος είναι συνηθισμέ- νος σ' αδτά και ποτέ δέν άνηπυ- εται δέν παραφηνάσεται όταν βλέπη να τόν παρακοιτάζει, να τόν πα- ρισπρώζεται ένας άνωστος. Έκεί καλά πως είναι από περ'έγεια... θαυμασμός. Μόνο στήν άόνη, όταν δέν ήξερε άκόμα πως είχε γίνει τόσο γνωστός, άνωστος και κα- ποτα μέλιστα φοβήθηκε μ' έναν άγριο πού, πού τόν πήρε έσπρω από τό Σύνταγμα ως τό Ζίππειο. Την Ιστορία αυτή την ένορψε μέλιστα στή διη-γηά του «Ο Μυστηριώδης Άνθρωπος». — Και τώρα, παιδί μου, θυμημι την άπάντηση πού έδωσεν ένας Γάλλος συγγραφέας, όταν τόν ρώτησαν άν ή δέξα είναι ετυ- χική. «Αδός είναι, είπε, να σέ κοι- τήσουν άνθρωποι πού σοδ είναι άγνω- στοι. Άπ' αδτό τόν όρισμ' μπορείτε να κρίνετε άν είναι κι' ετυχηά».

Η Μικρή Έσπαρτιάτισσα, — την εδχαριστήσα προνίες γιά τό έσπαρτιάτισμα, — είναι πολύ δικαιο- λογμένη πού άόησε να μω γράφη άφού της συνέδωσαν τόσα, εδυνω- περαστικά... Άπό τά άφειντά μου μυθιστορήματα είναι κατενθου- ασμένη στος δλοι. Και γιά τη Σελία άκόμη μω γράφει: «Τι όρατα κομμάτια! Έκεί μπορεί να κατα- λάβη κανείς πόος βροιά άμυνέσει τά παιδιά σου. Νίξερες πόος τά ζήλωση πού μπορούν και γράφουν τόσα καλά! Γιατί: Σένα λοιπόν ράν σ' έμπνέω;... Για, δοκίμασε! Έγώ νομίζω πως τό ιδίο καλά θα γράφω».

Προχθές πού ήμουν άγίαστος, — μω γράφει τό Νεκρολόγιό του, — κοίταξα τό φύλλο σου, όταν, από περιέργεια, θέλησα να λύσω μερι- κές σου Άσκήσεις. Άλλά ή περι- έργεια αδτή μ' έκανε να αίσθανθώ τόσο άδύνατος έκπληξής και ικα- νοποιήσεις, ώστε, χωρίς να τό κατα- λάβω, πέρασα τρεις δλόκληρες ώρες, σκετίζοντας την άντα πού είχα από την άδιαθεσία. Χώρα έμπερ άπ' αδτό, άνασπαλλίζοντας τά Λεξικά, βρήκα και έδωσα κάποιον μάνη πού μω χρειάζόταν. Έβαλα κάτω και τούς χάρτες, τη μυθολογία, τά ρητά, τά γινώμια, γιά να λύσω τό όιορρο αδτά προβλήματα. Άναγκάσθηκα να επαναλάβω και να ξαναθυμηθώ πρόγραμμα πού άπ' τόν καιρό του Σχολείου με άπασχολούσαν. Θαν- τάσου λοιπόν πόος ώ-ελήθηκα. Γι' αδτό έξακολουθώ και θα έξακο-

λουθήσω... Βλέπετε λοιπόν τί όπάλιμο πείγμα είναι οι Άσκήσεις; Όλοι πρέπει να καταγίνωνται με αδτές.

Άπ' όσα έγραφε ό κ. Φαίδων γιά τά «Λήκη», παρηνήθηκα τόσα κι' ό Έδωτας Βενετίας να μα- ζέψη και να έκδώση τά παραμύθια πού του λένε «ή γινιά του, ό θεί- ές του, και άλλοι γέροι και γριές τού γιοιού του», πού είναι ένα χωριό της Κυκλάδων στην Προπον- τίδα. — Ναι, θά κίμη πολύ καλά. Και τά νεύδα να γράφη και τά μικρά. Φτάνει να είναι όμορφο. Και να τά κλημπίση λινάκι, να τά σιδέη, αλλά χωρίς να τάλλοι- οη καθόλου στην οδία και πού πάν- των στή γλίσσα. Γιατί δς μ'ην ξανβ' πως αδτά έχουν αξία όταν είναι γλίσσικ' άνοσμενά.

Ζήτησα χόρο, Μηλολόγη. Τότε πού τά έ-ρινα δλα, δέν ή-αν και τόσο πολλά! άνθ σημερ' θά ήθελα δλάκαρες στήλες καθ' έδωδά. Γι' αδτό περιορίζομαι να μιλή, έκ- νεάστωσα ή συντομότερα κατά την περίεργεια, γιά όσα άπορρίπτω. Κόνω δηλαδή τό χρησιμότερο, δει- χνω έλαττώματα κάπου-κάπου δικω- συσταίων και κανένα άγνακρίμενο, όταν είναι όμορφο εδαιρετικό, ή λέω γιά πούδ λ'έγω, γιά πούδ προ- τέρημα του τό άνέκονα, όταν έχη κι' έλαττώματα γιά τά όπερ' θά τό άπέριπτα. Δυστυχώς, ό χόρος δέν μω έπιδέεται τίποτα περισσώ- τας. Οδτε ό διαγωνισμός πού λές μπορεί να γίνεσται. Θέλωρε τάς να δρ'ζω και τά θέματα, και τά εδην και δλα! θά περιορίζω ή έλευ- θερία πού έχει σημερ' καθέναν να γράφη και να στέλνη κατά τό είδος του και κατά την έμπνευσή του. Κι' ή Σελία τότε θάταν άλλο πείγμα...

Τους μόνο ένω να εδχαριστήσω αδτή-ήν έδωδά γιά έσπαρτιάτισμα: «όν Άρη, τη Σπαρτή και τόν Μικρόν Σερραόν. Πάλι καλά!

—Ο Μικρός Σερραός μέλιστα μω γράφει ότι κείνι έκεί και Σελ- λογο με σνοπό τη διάδωσή μου. Να ήθε λοιπόν τί θα κατασθώ με τη θέληση και την έμπνηψή του. Έλ- πίζω πολλά. —Λοιπ' δς εδχθών κι' οι τρεις τίς πιδ θερμές μου εδ- χαριστίες.

Στους πιδ μεγάλους μου φίλους, σ' έκείλους πού μπορούν να διαβί- ζουν και εδχαρίτωρα έογα, συ- σταίνω τάς τό νέο μυθιστορήμα- του κ. Ξανόπουλου «Πλούσιος και Φτωχός». Όσοι τό διάδωσαν είναι έθουοιστάμενοι. Και γιά να κρίνετε τί έντύπωση κάνει, ιδού τί έγραφε στο συγγραφέα ό κ. Τάλλος Άγρος: «Οδτά τό άρχισα: «Κυριακή πού. Διαδίδω τό μυθιστορήμα σας, είναι στή σελίδα 137. Τό βρήκα έκτα- κτο! Δέν φαντάζομαι νάχτες γρά- φει κατ' έρωτα, πού γυμάτο, πιδ πλούσιο, —πιδ άνηλός σά φαί- νόμενα και πράγματα πού πιστο- ποιοούν τό τραγικότερο κοινωνικό γεγονός...»

Η μητέρα σου έχει πολύ δικιο, «Οσας. Σ' όλους τούς διαγωνισμούς πρέπει να καταγίνωσαι και γιά τη Σελία να γράφω». Άλλά πού πάν- των να λαβαίνεις μέρος στήν Άλ- ληγογραφία. Είναι μετ' καλή εδ- καιρία γιά να εδχαρήθης, να γυ-

μνασθής, να μέθης, πού δέν την βρισκουν όσα παιδιά δέν λαβαίνουν «Διάπλασι». δπως κι' ή μητέρα σου πού δέν με ήξερε όταν ήταν μι- κόη. Ναι, νά μω στείλνη τό κομ- μάτι πού έγρ'αφες γιά τη Σελία και δέν πειραξει άν δέν θά είναι γιά έκκριση... θά σοδ πιδ έχω τά λάθη του κι' θά γράφης καλ'έτερο.

Η Κόρη των Άθηνών, πού με διαβί-ζει με άγάπη έννι δλόκληρα χρόνια! αλλά τώρα μόλις έσπα- σισε να μπη στήν Άλ'ληγογραφία, μω γράφει και τά εδής: «δέν βόλ- σκω τό λόγο γιάτ' μεσολά πού με- γαλώνουν. σά άφινουν. Μά σοδ είναι δλη εδχάσιση και γιά μινωδς και γιά μεγάλους. Θά προσπαθήσω, άγανητή με, να σά διαδώσω όσο μπο-ώ. να είσαι βεβαία! αλλά έ- ρεις ότι ένα καλό πείγμα δότ'ολα διαβίδεται.» Ναι, δυσ'ν'ος! άνθ ένα κακό, πόος εδκόλο! Γι' αδτό και τό έντυπ' πού χαλόνει τη νεολαία, έχουν δέκα φορές μινωότερη κυ- κλονοογία, —δυστυχώς!

Οραίος έπιδετολός μωδ έ- στείλαν στήν την έδωδά κι' οι εδής: Άρχοντοπούλα, Νόρνια- σος, Θάις, Ίοις, Δαωνοσπαής, Όλυμπιονίκης, Ματίνα Άπέων, Άσπρος Παλιόςος και Κ. Βεν- τηρης. —Έξέτ'εσα τίς πασανγε- λίες των και τας άναριστάς δλους γιά τά καλά των λονία. Σοδ εδ- χόμενο θά τούς άταντήσω στή πιδ σπουδία πού μω γράφουν κι' όσο έπιδέεται ό χόρος.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Έγκριση: 91. «Ο Κό- ρος με τά... σοδ της Μ'νας.— 92. «Τό τοόρινο φέσι» τη Κελαϊ- δίστατος.— 93. «Ο Τανυόδομος» της Κυρά Κουράλη.— 94. «Από μιάν Ιστορική έκδρομή» του Παν- τοχού Παρόν.— 95. «Απ' τό μο- νστηρί της Καταξί» της Μω- ενής.— 96. «Πόθεν μέσα σέ χω- ριό» της Μανευλής Ρεματιές.

—Ο Μικρός Σερραός μέλιστα μω γράφει ότι κείνι έκεί και Σελ- λογο με σνοπό τη διάδωσή μου. Να ήθε λοιπόν τί θα κατασθώ με τη θέληση και την έμπνηψή του. Έλ- πίζω πολλά. —Λοιπ' δς εδχθών κι' οι τρεις τίς

Χωρίς τίτλο τοῦ *Διδέκοντος* Ἀστέ-
ρος. Δὲν μοῦ φάνηκε πολὺ νόστιμο.
Ὅταν μὲ λα κανεὶς μὲ ξένη γλῶσ-
σα, συχνὰ παραμορφῶναι τίς λέξεις
ἢ λέει ἄλλες ἀντ' ἄλλων· ἀ λὰ τὸ
ἀποτέλεσμα πρέπει νὰ εἶναι πολὺ
ἀπρόοπτο, πολὺ κωμικόν, γιὰ νὰ
γίνῃ ἀνέκδοτο μὲ τέτοια βίση.
Σ' αὐτὸ π: χ: ὁ ἀνδρῶπις ἀνι-
νὰ πῇ ἀμπρικὸ εἶπε ἀρικόν, καὶ
ἀντὶ βερύκοκα τοῦ ἔβραυν φασόλια.
Δὲν εἶναι γιὰ πολλὰ γέλια. Τὸ νό-
στιμο ὅταν νὰ ἦ ἡσυχία βερύκοκα,
ἀλλὰ νὰ πῇ τέτοια λέξη, ὥστε
νὰ τοῦ φέρουν... ἔγραψι καὶ
... νάσαι καὶ σπανός. — Μὲς
στὸ δάσος τῆς *Κόρης* τοῦ *Βυ-
ζαντίου*. Ἡ εἰκόνα καλὴ, ἀλλὰ ἡ
στιχοποιία ἀτεχνή. — Μὲ ἀλλαγὴ
τῆς φύσεως τοῦ *Συρανῶ*. Κι' αὐτὸ
κακότερον. Προσπθεὶ νὰ κανὴ τὴν
περιγραφή μὲ διαπλαστικὰ ψευδῶ-
νυμα, ἀλλὰ θέλει πολλὴ τέχνη αὐτό.
ὁ τρόπος! — Ἐνα ταξίδι τῆς *Ὠρε-
στιάδος*. Εὐγενικὸ τὸ θέαμα, ἀλλὰ
ἀτεχνοὶ οἱ στίχοι. — Ἡ ὥρα τοῦ
τῆς *Φύσεως* τῆς *Βίας* *Πεζο*
αὐτοῦ, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι δὲν χρι-
ζεται λιγότερη τέχνη γιὰ νὰ τὰ
πῇ κανεὶς καὶ χωρὶς μέτρο καὶ
ὁμοιοκαταληξίας. Καὶ πρῶτα-πρῶτα
ἡ *Ὠρεστιάδα* μεταχειρίζεται μὲ
γλῶσσα σχολαστικὴ ποὺ δὲν τὴν
βοηθεῖ καθ' ὅλου. Ἐπειτα δὲν εἶ-
ναι ἀκόμα καὶ νὰ τὴν μεταχειρισθῇ. Ἀς
ἐξακολουθήσῃ ὁμοῦ νὰ μελετᾷ καὶ
νὰ γυμνάζεται. Ἰσως κάποτε θὰ
κατορθώσῃ νὰ ἀκροάξῃ τίς ἴσες
τῆς ἀπλᾶ, καθαρὰ καὶ τακτικᾶ,
διηλεκτὴ νὰ γράφῃ μὲ ὅρος. Ὅσο
γιὰ ἰδέας, φαίνεται ὅτι ἔχει.
Θὰ ἐξακολουθήσῃ στὸ ἐρχόμενο

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΕ ΠΟΤ ΚΑΤΑΣΚΕΤΑΖΕΤΑΙ ΤΩΡΑ

57ον Δελτίον Εἰσφορῶν

Ἀπὸ τὸ 56ον Δελτίον (18α φύλ. 17ον)	Δρ. 15 411.70
Βεργιλία Ἀφρονίδου	30.—
«Ὁλσας»	5.—
Παρασκευὴ Γ. Σιμιτζή	10.—
Ρίκα Ν. Καραδούρη	75.—
«Πορφύρις»	15.—
«Αἰλάντα»	26.—
Ρίτα Ν. Μπούμη	50.—
«Μορφωτικὸς Ὁμιλος Νέων» ἀπὸ τὴν δ'οι- σαν ὅλ' αὐτοῦ παρ- στασιν εἰς τὸ θέατρον «Διονύσια» τὴν 27(3)26	86.—
Μαρία Παρασκευαΐδη	10.80
Μαρία Φρονίμου	10.—
Μιχαὴλ Βιτωρίας	10.—
Ἐν ὅλῳ μέχρι 1/4/26	15 739.50

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ὁδὲν ψευδώνυμον ἀρνίεται ἢ ἀνε-
γνώσκειται, ἀν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ
δικαιώματος δρ. 10.— Τὰ ἀρνησάμενα
ἢ ἀνασώμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30
Νομβρίου 1926. Ὅσα συνοδεύονται
ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγῶνα καὶ δὲν
ἀπὸ Ε, εἰς μορτίου.

Νέα Ψευδώνυμα: 2 Κουρσά-
ρος Συνομόφ, ἀ. (ΙΚ). Φάνης Δύ-
γινός, ἀ. (ΝΖ). Ἐρασμος, ἀ. (δ
ἴδιος). Τοῖόςτης, ἀ. (ΓΠ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων:
Ἀδρα Ἀπολλίου, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται
τις φίλους τῆς: Κουρσάρον Συ-

κούφ (αὐτὸ καὶ γαίρῃ πολὺ) Ἐλ-
λην Ἀγαλλίδου (εὐχαριστῶ γιὰ δα-
γμάφει· σοῦ ἔστειλ τὸς δύο τέ-
μους «Παιδικῶν Θεμάτων») *Κλέωνα*
Σ. Φ. (ἔλαβ., εὐχαριστῶ καὶ χαί-
ρω πολὺ γιὰ τὴν ἀπ' φασὶ σου·
ἀλλὰ νὰ στῇλῃς ἄλ. ο φευδώνυμο,
γιὰ τὸ *Τούταν Χάμεν* τῆς *ἑλ-
ποση*) *Ροδάλην* *Δαγούλαν* (ἔστειλα·
παραστικὰ τῆς ἀελοφούλας σου)
Καλόκαρδην *Παυλούαν* (εὐχαρι-
στῶ πολὺ δ: καμμία «κακὴ ἐντὺ
φανταζομένου πῶς κατὰ τα-
τοιο θὰ συνέβαινε») *Ἀπτερον* *Νί-
κην* (εὐχαριστῶ γιὰ δα· ἐλπίζω
νὰ μοῦ ξαναγράψῃς γι-ήγορα) *Νι-
δριαν* (εὐχαριστῶ γιὰ δα· γράφει·) *Δει-
λά-Χανούμ* (τὰ δαδίζα) *Νι-
βάναν* (δὲξαι σοὶ ὁ θεός!) *Ἀδα-
μάντιον* *Γ. Πετρίτσην* (αἶρω ποῦ
σοῦ ἀράσει τόσο πολὺ τὸ «Σιδερένιο
Χέρ.» ἔ, βεβαίῃ ὁ «Τζ.κ» εἶναι
γιὰ π. μεγαλὰ παιδιὰ ἀπὸ σινά·
δσο γιὰ τὸ κομμάτι σου, χωρὶς φευ-
δώνυμο δὲν ἀπιρρέπεται) *Ὁγαν*
Ρόκεν (ἔλαβ., εὐχαριστῶ πολὺ,
δὲν πειράζει) *Ἑλληνικὸν* *Ἰδεῶ*
δὲς κτλ. κτλ.

Φωτεινόν, Δημ. Α. Τούσαν,
Γλυκὸ Χομόγελο, Ὁκεανόν, Κα-
τεργάρεν, Κολοκοτρώνην, Ἐλε-
νίσσαν Α. Ἀντωνιάδου, Μεγάλην
Ἑλλάδα, Σκουροτόν Βιολίσταν
(ἔστειλα.)

Ἐρασμον, Ἀριστοκράτισσαν,
Βασίλισσαν στίς Παπαρούνες,
Ἀσπερον Παλιότσον, Πολύβιον,
Κόρην τῶν Ἀθηνῶν (Π. Πι-
μάτα καὶ κομμάτι γιὰ τὴν Σ. Σ. Σ.
ἔλαβ.) θὰ τὰ διαδίσω μὲ τὴν
σιερά τω·)

Εἰς δόας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ
τὴν 30 Μαρτίου, θάπαινήσω στὸ
ἐρχόμεν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Συνέχεια τοῦ 225 Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 3 Ἰουνίου)

260. Λεξιγραφίος

—Τὶ σαλάτα θὰ νᾶς κάνεις
Γιὰ νὰ φάμε τὸ λαβράκι;
—Θ' σᾶς βράσω δύο προθέσεις
Μὲ λεμόνι καὶ λαδάκι.

Εὐσεβίου Παζινός

261. Συλλαβόγραφος

Κτητικὴς ἀντωνυμίας
Δύο πτώσεις ἀν ἐνώσης,
Πόλη ἀσχαία τῆς Περούας
Στὴ σιγὴν θὰ φανερώσης.

Γλυκεῖα Ἀνάμησις

262. Μεταγραμματισμός μετὰ

Τονογράφου

Στὴ φωτιά, στὸν ἥλιο λυώνω
Ὅπως ἔχω ἀν μᾶψης.
Ἀν τὴ μέση μου ἀλλάξῃς
Καὶ τὸν τόνο μου κινήσῃς,
Θὰ βρεθῇς μέσα σὲ δέντρα
Καὶ λουλούδια θὰ μουίσῃς.

Χρυσὴ Καρδιά

263. Ἀναγραμματισμός

Κάποιο μυρηκασιτικὸν
Τάναγμαματιῶ
Κι' ἐν' ἀγώνισμα κοινὸν
Ἔτσι σχηματίζω.

Δαφνοστεφῆς Ὀλυμπιονίκης

264—268. Μαγικὸν Γράμμα

Τὴ ἀναλλαγὴ ἐνὸς γράμματος
εἰς ἐκαστὴν τῶν κάτωθι λέξεων
δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ,

νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγγραμ-
ματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:
Νομός, λέμβος, μῆλον, ἄρμα, ῥόδον.

Μικρὸς Πυγμαχός

269. Γωνία

+**** — Νῆσος τοῦ Ἰονίου
+**** — Λατοκράτωρ τ. Ρώμης.
+**** — Υἱὸς τοῦ Πριάμου.
+**** — Πτηνὸν ὑδροβίου.
+**** — Ἀρχαία βασίλισσα ἡ Ἀγία.
+**** — Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
+**** — Ἐρεπτόν.

Καθέτως οἱ σταυροὶ μυθικὸς
ἦρως.

Ξανθὴ Νεραίδα

270. Δεξιθέρια

Ποία περίφημος πόλις ἔχει δλα
τὰ φωνήεντα ἐκτὸς τοῦ Ω;

Λίβιος

271. Ἀκροστιχίς διὰ Μαγ- ικὸν Γράμματος

Τὴ ἀναλλαγὴ ἐνὸς γράμματος
ἐκαστῆς τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐ-
νὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ
σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματι-
σμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις τοιαύται,
ὥστε τὰρχικὰ τῶν δύο καὶ τὰ τε-
λικὰ γράμματα τῶν ἄλλων δύο
νάποτελοῦν ἀρχαῖον θεόν. Ἡ τά-
ξις τῶν λέξεων στὴν Ἀκροστιχίδα,
θα μεταβληθῇ:

βοῦς, ἀκτίς, τίς, δομή.

Βιολέττα

272. Φωνηεντόλιπον

* - * * * - κ φ λ - κ - γ κ φ λ ν - κ - χ
Τρελλὸς Ἀέρας

273. Γρίφος

οφι	οφι	οφι	οφ
ἦο	ναί	ατο	ναί
ῥει	οφι	οφι	οφ
	οφι		

Ἐλεύθερος Θεός

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

274. *Acrostiche de Contraires*
Les premières lettres des
contraires des mots suivants,
forment un historien latin:
perdre, joie, mûr, éveillé, cal-
me, ami.

Ἀδρα

275—279. Lettre Magique

Remplacez une lettre à cha-
cun des mots ci-dessous par
une autre, partout la même,
et formez sans anagramme cinq
autres mots:

table, vin, maison, vie, canal.

Αἰματοβαμμένη Δόξα

280. Sans Voyelles

* - cr - vlnt - rn - d - mpsbl

Συρανὸς

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 3

27. Ρωμύλος (ρω, μύλος) — 28
Ρόδος-ὀδός. — 29. Πίναξ πίδαξ —
30. Τὸ ἀδράχτι

31. Ρ ΜΗΝ 32. Μανδράοι οἱ
κράτου ν τ ε ς (Ἡ

ΟΙΝΟΣ ἀγώνισμας ἐκ τῶν
ΞΕΝΟΦΩΝ ἀνω δεξιᾶ. ἑλ-
ΑΒΥΣΣΙΝΙΑ κοσιδός.) — 33-37.

Διὰ τοῦ Ω: ἄνω, ἄσπερος, ὄνιον,
πῶλος, κῶπος. — 38-ΧΕΙΡΩΝ (Χη-
ρα, ἑιδικός, Ἰωνία, Ρόδος, Ὄδι-
κή, Νόσος.) — 39. Σοφίας μᾶλλον
φθονῆσαι ἢ πλούτου καλόν. — 40.

Χρηστὸς χρηστὸν οὐ μισεῖ. (χρ εἰς
τό, σ, χρ εἰς τό, ν, οὐμ εἰς ι.) —
41. Lis-lit.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἡς 10 τὸ πολὺ λέξεις
ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον 6
ῤημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 6
λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοι-
χεῖα. 70 καὶ μὲ μερκαλὰ δρὰς 3.
Ὁ χωριστὸς στίχος δραματῆς 3.
Ἡ ἀποπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΕΤ'—264)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἈΡΗΣ.

Παρατείνωμεν τὸν (ΚΕΤ'—165)
γωνισμὸν μᾶς ἐπὶ μῆνα.
Τῶν Διαγωνισμῶν: ΦΑΟΥΣ

(ΚΕΤ'—265)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἈΡΗΣ.

Διαπλαστούλα, ὑποστηρίξατε
φτωχὸ Διαγωνισμὸν μᾶς.

(ΚΕΤ'—266)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἈΡΗΣ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ.—Στὴν (ΚΕΤ' 226)
πύλιναν ἀντὶ Κλέφτιμο Βιολί, δὲ
Κλέφτιμο Βόλι καὶ ἀντὶ τῶν Διαγω-
νισμῶν, θέλει τοῦ Δημοφιλίστατος.

(ΚΕΤ' 267)

ΕΝΩΣΙΣ ΒΥΡΚΟΛΑΚΩΝ.

Ἑλληνικὴ Δόξα: Οἱ Βυρκόλακες (!) δὲ
φάσιον νὰ σὲ στεφανώσουν
στεφανὸν ἀποκαλύψεως.

Ἠλιόβγαλτε: Μετὰ χρόνον ὀλιγότορον
μηνὸς θὰ βγῇτε ἀπὸ τοῦς Βυρκόλακας
καὶ ὄχι ἀπὸ τῶν ἡλίον.

Ἀφράτ Γουρουνόπουλο: Ἐπειτὰ δὲ
τὸν θόλαρον ἔρχεται ἡ πείνα. Καὶ
Βυρκόλακες (!) ἀγαποῦν τὸ γουρουνό-
πουλο, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀμύβρο... οἱ

Ἠλιοτρόπιον: Οἱ Βυρκόλακες (!) οἱ
ἐτοιμαζοῦν θρίαμβον ὅπως οἱ Ρωμαῖοι
τὸν ὕπατον... Αἰμίλιον...

«ΦΑΡΑ»! Μὴ περιφρονεῖς τίς «ΓΑ-
ΚΕΙΕΣ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΕΣ» γιὰ τὸ μὲ
ἔξῃς μὲ... ΒΥΡΚΟΛΑΚΑΣ!;!;!;

Ἀποκαλύψων:

ΣΚΕΤΙΝΟΣ ΒΥΡΚΟΛΑΚΑΣ

(ΚΕΤ'—268)

Γαρόνεια, Εὐζωνάκι, Ἰδανισμέ,
διάν, Κλαίρη, Μιρός, Νιόβη, Τζι-
νυ, Τριανταφυλλάκι, Φιλόδοφ, ἀντι-
λάσομε τετραδίακι; Ἀδισί (ΚΕΤ' 269)

Ἀριστοκράτισσα, Δουκίσσα

(ΚΕΤ'—269)

ΔΙΦΩΣΤΕΦΕΣ 21, ΓΑΥΚΟ ΧΑΜΟΓΕ-
ΝΟΝ Σὰς ἐνῆφισα Διαπλαστούλα καὶ
ΡΟΔΑΛΗ ΑΥΓΟΥΛΑ

ἦτε τῇ

(ΚΕΤ'—270)

Κυκλιά, Φαβότα, Κρινάκι, γιὰ τὸ
γεῖτε; Ἰγκεμπούνη, Μιρός, ἀν-
λογραφίμης; (Σαράντην, διὰ Ρ. Α.
Κανακίση 116, Πάρος).

ΡΟΔΑΛΗ ΑΥΓΟΥΛΑ

(ΚΕΤ'—271)

Ο καινούργιος ψευδὸν οἶκος ΠΟ-
ΜΕΝΗ ΨΥΧΗ καὶ τὸ ΔΙΑΒΟΛΕΜΕ-
ΝΟ ΠΑΙΔΙ ἔχουσι ἀπὸ κάθε εὐγενε-
ψυχῇ ἕνα τετραδίακι. Ἀδισί: (Καὶ
δύο τετραδία οὕνα φάκελο) πρὸς Δι-
τριον Δημητράκη, διὰ Διαβολέως
Ροδάκι, Ρόδον.

(ΚΕΤ'—272)

ΦΑΡΑΩ, στοιχηματίζουμε μὲ
δρ. ἕαν εἴμεθα ἡμεῖς οἱ κατὰ
ἀδελφοὶ Σιμογλόν.

Ἀράνη τοῦ Βόλου

Ὀνείρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ

(ΚΕΤ'—273)

Ἀναμύλα — Ἀγὰρ. Χουρσάφης. Τ
ἰαν Χάμας — Νέας. Σχοινάς.

Ἀράνη τοῦ Βόλου

Ὀνείρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ

(ΚΕΤ'—274)

ΓΑΥΚΕΙΕΣ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΕΣ
Παρατείνωμεν τὸν (ΚΕΤ'—141)
γωνισμὸν μᾶς μέχρι τέλους Μα-

ΦΑΡΑΩ, πότε;

(ΚΕΤ'—275)

ΑΘΗΝΑΓΓΗ ΣΥΝΤΡΕΦΙΑ
ΑΞΙΟΛΟΓΑ ΣΤΙΣ ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ, ΙΔΑΝ
Β ΣΜΕ, ΗΛΙΟΤΡΟΠΗ, ΑΓΡΗ ΨΥΧΟΛΟ-
ΓΑΥΚΟ ΧΑΜΟΓΕΝΟ, ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΑΛΙΑΤΩΝ

πλάσμα τίς φιλώδες κάρτες σας
σὰς εὐχαριστοῦμε θερμὰ.

(ΚΕΤ'—276)

Εμπεδός, παιδιά, ὑποστηρίξατε
Διαγωνισμὸν (ΚΕΤ'—108). Συμ-
τοχὴ ἑαυτοῦ.

(ΚΕΤ'—277)

Κίτρινη Παλιότα, Γιούλη Ἀνθή,
ρίστε μας γι' ἀνάμνησιν ἕνα τετ-
ράδιον: Κατὴν Βασιλοῦσαν (Διὰ Φ
Ἀρματοῶν 18, Σάρος).

Ὁδεῖον — Ἀρσενόλα